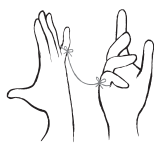

กระวานน้อย หวานน้อย อยู่ แรกๆ

4

ปูจ้อซ้อเคอไซ่ 不止是颗菜
เจียน เจียน ซื่อ เปา

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ในที่สุด 'กระวานน้อยแรรัก' ก็ดำเนินมาถึงเล่มสุดท้ายกันแล้วคะ ก่อนหน้านี้ต้องเจอกับเจียงชวีได้หรือวางแผนล่ออำนาจไทเฮา ตัวเจียงชวีเองต้องออกเดินทางไกลไปบุกเบิกทำเรือแห่งใหม่ โดยมีชายาตัวน้อยติดสอยห้อยตามไปด้วย ทั้งสองต้องไปพบเจออะไรไม่น้อยเลยใช่ไหมคะ ขณะเดียวกันสายสัมพันธ์ของสามภรรยาก็มีแต่จะยิ่งแน่นแฟ้นมากขึ้น

มาถึงเล่มนี้ เรื่องราวภายในวังกำลังเข้มข้นเสียจะ หึงถานถูกใส่ความหาว่าทำให้พระสนมนางหนึ่งแท้งบุตร ยิงดีที่ย่องเต๋มีโชคนहुเบา ยังรับฟังหลักฐาน จนบางทีทำที่ย่องเต๋แสดงออกมาก็ดูเชื่อใจเจียงชวีอย่างมาก ไม่ระแวงเจียงชวีที่มีกองทัพใหญ่ในมือ แต่กลับมาเพ่งเล็งบิดาของหึงถานแทน ถึงขั้นใส่ความหาว่าบิดานางเป็นกบฏ และครั้งนี้คนที่มีส่วนในการจับกุมด้วยก็คือสามีของนาง!

สุดท้ายแล้วหึงถานกับเจียงชวีจะเป็นอย่างไรต่อไป เจียงชวีจะจับบิดาของหึงถานจริงๆ หรือ สองชั่วอำนาจในวังใครจะเป็นผู้ชนะในท้ายที่สุด ทั้งยังมีเรื่องราวความรักของเหล่าสหายของหึงถานและเจียงชวีด้วยคะ หากพร้อมติดตามบทสรุปของเรื่องราวกันแล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"เจียงฉีจื่อ!"

อาซาพันธุติเยียมได้ร่างวังห้อยตะปึงส่งเสียงคำรามร้อง จู่ๆ ก็มีนายกอง
เอ๋ยเต๋ยต๋องเสียงดังอยู่ข้างกายเจียงชวี "ท่านอ๋อง! ข้างหลังดูเหมือนจะมีคน
เรียกท่านอยู่นะขอรับ!"

เจียงชวีผ่อนความเร็วลงเล็กน้อย จริงๆ แล้วเขาก็ได้ยินเช่นกัน
เพียงแค่เสียงนั้นทั้งเบาแผ่วทั้งคั่นหู เขาคิดว่าตนเองหูผาดไปเสียอีก

กองกำลังทหารกลุ่มใหญ่ต่างลดความเร็ว เสียงก็เบาหวิวสางลง
ถึงแม้เสียงที่ร้องเรียกนามของเขาจากด้านหลังจะอยู่ไกล แต่กลับชัดเจน
แจ่มแจ้งยิ่งกว่าก่อนหน้านี้

"เจียงฉีจื่อ! ถ้าหากท่านไม่กลับมา ข้าจะไม่มีวันให้อภัยท่านไป
ตลอดชีวิต!"

•

แนะนำตัวละคร

* หมิงถาน

บุตรสาวของจิ้งอันโหว พระชายาของดั่งเป่ย์อ๋อง เป็นคนรักสวยรักงาม ร่าเริงสดใส มีความคิด
ใสซื่อบริสุทธิ์

* เจียงซวี

ดั่งเป่ย์อ๋องผู้โด่งดังในเมืองหลวง เป็นแม่ทัพหนุ่ม
ผู้มากความสามารถ เป็นคนโปรดของฮ่องเต้
นิสัยเย็นชาพูดน้อย

* ไป๋หมินหมิ่น

ญาติผู้พี่ของหมิงถาน ทั้งยังเป็นสหายรักของ
หมิงถาน ชอบเที่ยวเล่นไปทั่ว ต่อปากต่อคำเก่ง

* โจวจิ้งหว่าน

บุตรสาวราชบัณฑิตสำนักอันหลิน เป็นสหายรัก
ของหมิงถาน เก่งเรียนกาพย์กลอนบทกวี นิสัย
เรียบร้อย

* ลู่ถึง

รองผู้บัญชาการดูแลแห่งกองทหารองครักษ์หลวง
สหายรักเจียงซวี อ่านความรู้สึกของหญิงสาวไม่เก่ง
ชอบแสดงออกตรงๆ

* จางไห่ววี่

จางซือจื่อแห่งจวนผิงกั๋ววง พระอนุชาแท้ๆ ของ
ฮ่องเฮา สหายรักเจียงซวี มีความสามารถด้าน
กิจการค้าขาย

16

ภายในหอหุเรียนยามนี้ ในห้องทั้งสองห้องล้วนวุ่นวายอลหม่านกันไปหมด

จยากุ้ยเหรินร้องโหยหวนปานจะขาดใจ มีแว่วว่าจะคลอดก่อนกำหนด จางฮองเฮาคอยเฝ้าอยู่ในห้องของนาง ปลอบขวัญนางพร้อมกับสั่งให้คนไปตามตัวหมอต้าแยมา เตรียมสิ่งของต่างๆ สำหรับการทำคลอด

ในห้องของซูเพยมีเพียงเสียงสะอื้นให้อย่างสะกดกลั้นเท่านั้น เมื่อหมอหลวงรายงานฮองเต้เจิ้งคังเสียงเบาเสริจ ต่อมาก็ค่อยๆ ถอยออกไป ด้านนอกอย่างเชื่องช้าโดยที่มิกล้าแม้แต่จะหายใจเสียงดัง

ซูเพยเอนพิงหัวเตียงนั่งเหม่อลอย หยาดน้ำตาไหลรินลงมาอย่างไร้ลู่เสียง

ฮองเต้เจิ้งคังนั่งลงข้างเตียงแล้วกุมมือนางเอาไว้ รู้สึกเจ็บปวดรวดร้าว

ขึ้นมาทันใดเช่นกัน

ลูกของซูเฟยไม่อยู่แล้ว นอกจากนั้นหมอลหวงยังบอกอีกว่าเดิมทีด้วยสุขภาพร่างกายของซูเฟยก็ตั้งครรภียากอยู่แล้ว คราวนี้จะตั้งครรภีได้มีใช่ง่ายๆ คราวนี้ลูกไม่อยู่แล้ว ต่อไปคงจะไม่สามารถมีลูกได้อีก

เสียงร้องให้คร่ำครวญของจยาгүйเหรินดังขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า ตะโกนร้องเรียกไม่หยุดปานหัวใจจะขาด "ฝ่าบาท! ฝ่าบาท!"

ซูเฟยคล้ายกับว่าได้ยินแล้วรู้สึกเจ็บปวดทรมาน หยาดน้ำตาพาให้สายตาดำพร่ามัว แต่นางก็ยังคงหยัดร่างกายขึ้นมา เอ่ยสะอึกสะอื้นว่า "หากหม่อมฉันอยู่ที่นี้จะไม่เป็นสิริมงคลต่อน้องจยา หม่อมฉัน...ขอฝ่าบาทพระราชทานพระราชานุญาตให้หม่อมฉันกลับตำหนักก่อนด้วยเถิดพะคะ"

ฮ่องเต้เจิ้งคังไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี ได้แต่กุมมือของนางไว้แน่น ตบลดบเบาๆ ต่อมาก็เอ่ยให้คำมั่นสัญญาเสียงหนักแน่นว่า "เรื่องในวันนี้เราจะต้องให้ความกระจ่างแก่เจ้าให้ได้ เราจะให้คนไปส่งเจ้ากลับตำหนักก่อน ทางฝั่งจยาгүйเหรินเสียงดังเอะอะ เจ้าเองก็จะได้พักผ่อนสงบๆ เช่นกัน"

ซูเฟยพยักหน้าน้ำตาคลอ

ทว่าขณะเกี่ยวมาถึงนอกหอหุเหียน นางกำนัลกำลังจะประคองซูเฟยขึ้นมาจากเตียง เจียงชวี่กับหมิงถานก็เดินเข้ามาเสียก่อน

ครั้นเห็นเจียงชวี่คุ้มกันหมิงถานเอาไว้ด้านหลังอย่างแน่นหนา ในใจของฮ่องเต้เจิ้งคังก็ขมกลืนความไม่พอใจอย่างหนักหน่วงรุนแรงเอาไว้ บรรยากาศภายในห้องเริ่มมาคุขึ้นมาเรื่อยๆ

เจียงชวี่ไม่สนใจว่าฮ่องเต้เจิ้งคังจะรู้สึกอย่างไร เขาเพียงแค่เอ่ยขึ้นอย่างตรงเข้าประเด็นว่า "ฝ่าบาท บนไข่มุกรัตรีตามงแสงจันทร์เอาไว้

พะยะค่ะ"

ผงแสงจันทร์?

ฮ้องเต้เจ็งคังได้ยินดังนั้นก็ขมวดคิ้วมุ่น

หมิงถานเดินออกมาจากด้านหลังของเจียงชวี่ นางยอบกายคารวะ
ก่อนจะเล่าความผิดปกติที่สัมผัสได้ตอนถือไข่มุกรাত্রีเมื่อคืนนี้ออกมา
ให้ฟังจดหมดสิ้นอย่างไม่มีบริบูรณ์ลนลาน

เมื่อฮ้องเต้เจ็งคังฟังจบ หัวคิ้วก็ขมวดลึกลง "ตามที่เจ้าว่าก็คือมีคน
ไปเล่นตุ๊กตากับไข่มุกรাত্রีแล้วยังเจตนาทำให้เจ้าถือไข่มุกรাত্রีไม่มัน?"

"กราบทูลฝ่าบาท ไข่มุกรাত্রีแล้วพะคะ"

ชั้นที่ยกไข่มุกรাত্রีเข้ามาถวาย ฮ้องเต้เจ็งคังหยิบขึ้นมาพินิจสำรวจดู
อยู่พักใหญ่ บนผิวไข่มุกรাত্রีเปล่งประกายสีเงินเล็กน้อย เป็นผงแสงจันทร์
จางๆ ของสิ่งนี้พบเห็นในเมืองหลวงได้น้อยยิ่ง การเก็บรักษาก็ต้องมี
ศาสตร์เฉพาะ เจียงจี้จื่อไม่มีทางพกติดตัวเอาไว้เพียงเพื่อช่วยให้ชายา
ตัวน้อยของเขาพ้นผิดแน่นอน

ฮ้องเต้เจ็งคังเงยหน้าขึ้นมา สายตากวาดผ่านบนร่างของหลันเพย
และโหวผิน จากนั้นโยนไข่มุกรাত্রีทิ้งไป ก่อนจะเอ่ยอย่างไม่เกรี้ยวกราด
แต่ทว่าน่าเกรงขาม "พวกเจ้าเป็นคนจัดเตรียมงานทวายปริศนาโคมไฟ
บอกมาว่านี่มันเรื่องอันใดกัน!"

หลันเพยกับโหวผินคุกเข่าลงอย่างพร้อมเพรียงกัน

หลันเพยยังมิได้ส่งเสียง โหวผินก็ชิงตะโกนร้องขอความเป็นธรรม
ขึ้นมาก่อน "ฝ่าบาท หม่อมฉันไม่รู้พะคะ หม่อมฉันไม่เคยได้ยินชื่อ
ผงแสงจันทร์เลยด้วยซ้ำ อีกอย่างปริศนาโคมไฟกับโคมไฟในวังพี่หลันเพย
ก็เป็นคนเตรียมทั้งหมด หม่อมฉันไม่รู้เรื่องอันใดด้วยเลยนะพะคะ!"

หลันเพยอดหันไปมองนางแวบหนึ่งมิได้ "น้องโหวผินหมายความว่าอย่างไร โคมไฟกลไกนี้เจ้าเป็นคนเสนอขึ้นมาเองมิใช่หรือ"

"หม่อมฉันเองก็เคยได้ยื่นฝ่าบาทตรัสถึงเรื่องกลไกครั้งหนึ่งถึงได้เสนอความคิดนี้ขึ้น แต่ว่าหม่อมฉันก็แค่เสนอความคิดเท่านั้น ส่วนเรื่องอื่นๆ พี่หลันเพยเป็นคนจัดการเองทั้งหมดมิใช่หรือ"

หลันเพยยังอยากจะโต้กลับอีก แต่ว่าซูเพยกลับเอ่ยขึ้นมาอย่างไม่อยากจะเชื่อด้วยท่าทางอ่อนเพลียแผ่วระหอย "น้องหลันเพย เจ้า? เหตุใดเจ้าต้องทำเช่นนี้ด้วย"

"ไม่ใช่ฝีมือข้า"

"จะใช่หรือไม่ตัวพี่หลันเพยไม่อาจบอกเองได้ อย่างไรก็ตามบุพผากับปริศนาโคมไฟในคืนนี้พี่หลันเพยล้วนเป็นคนตระเตรียมเองทั้งหมด" โหวผินคุกเข่าลงกับพื้นแล้วพูดขึ้นอีกครา "ขอฝ่าบาทมีพระราชกระแสรับสั่งตรวจค้นตำหนักหลันอู่อย่างละเอียดด้วยพะคะ หม่อมฉันคิดว่าหากเป็นฝีมือของพี่หลันเพย คงจะต้องเจอเบาะแสในตำหนักบ้างแน่นอน แต่ถ้าหากไม่เจอก็จะได้เป็นการคืนความบริสุทธิ์ให้พี่หลันเพย!"

เมื่อได้ยินถึงตรงนี้หมิงถานก็เกี่ยวนิ้วก้อยของเจียงชวีเบาๆ อย่างไม่แสดงอาการ ทั้งสองมิได้สบตากัน แต่ต่างก็เข้าใจในสิ่งที่อีกฝ่ายกำลังคิดอยู่ในใจ

ที่แต่ละครหานี้ในค่ำคืนนี้ก็กำลังรอคอยเวลานี้อยู่เฝ้า

ยิณนุดอกเดียวได้นกสีตัว ซูเพยช่างเจ้าแผนการจริงๆ

ดูท่าตอนนี้อยู่ในตำหนักหลันอู่ของหลันเพยคงจะมีผิงแสงจันทร์ขาวหนึ่งรอคอยอยู่ในซอกมุมใดมุมหนึ่งอยู่แล้ว

และแล้วก็เป็นดังที่ทั้งสองคาดการณ์เอาไว้ ครึ่งเค่อผ่านไปขันทิ

ก็เดินเข้ามารายงาน พร้อมกับนำผงแสงจันทร์ที่ถูกปิดผนึกแน่นขวดหนึ่ง มาถวาย

ฮ่องเต้จึงคั่งกวาดตามองปราดหนึ่ง จากนั้นก็มองไปทางหลันเฟย สัมผัสเสียงฟังอารมณ์ความรู้สึกไม่ออก "หลันเฟย เจ้าจะอธิบายอย่างไร"

หลันเฟยยังไม่ทันเปิดปากเอ่ย ชูเฟยก็บรีตรงเข้าไปทันใด หยาดน้ำตา เม็ดโตราวกับเมล็ดถั่วหลั่งรินลงมาอย่างไม่คิดเสียดาย "น้องหลันเฟย เหตุใดเจ้าต้องปองร้ายข้าด้วย เจ้ามีใจให้ตั้งเปย์อ่อง อัจฉริยสาชาชาติตั้งเปย์อ่อง เลยต้องยืมมือนางมากำจัดลูกของข้าอย่างนั้นหรือ!"

ครั้นเวลานี้ถูกโพล่งออกมา หลันเฟยก็เงยหน้าขึ้นมามีอย่างจับปล้น ชูเฟยจึงไปทางหลันเฟยตรงๆ ท่าทางดูราวกับตกถลัมสู่ความเจ็บปวดใจหลังจากสูญเสียลูกไปจนพูดจาไม่ยั้งคิด "เจ้ากล้าบอกหรือไม่ว่าเจ้าไม่ได้มีใจให้ตั้งเปย์อ่อง!"

รอบด้านเสียงกริกราวกับปาข้าว

ฮ่องเต้จึงคั่งมีสีหน้ายากจะบรรยาย

หัวใจของหมิงถานเองก็ค่อยๆ จมดิ่งลงอย่างช้าๆ เช่นกัน

นางคิดผิดไป ชูเฟยมิได้ยิงธนูดอกเดียวได้นกสี่ตัว แต่คิดจะยิงธนูดอกเดียวได้นกห้าตัวต่างหาก...

ทำร้ายกรรมของจยาгүйเฮริน ปกปิดความจริงเรื่องที่ตนเองมิได้ตั้งกรรม ทำให้นางแบกรับความผิดฐานพลั้งมือทำให้ผู้อื่นทั้งบุตรโยนความผิดให้หลันเฟย และทำลายความเชื่อใจระหว่างฮ่องเต้จิ้งคังกับสามีนาง

มิหนำซ้ำเรื่องที่รับมือยากที่สุดคือถึงแม้สามีจะเปิดโปงโฉมหน้าที่แท้จริงของชูเฟยได้ แต่กลับไม่อาจบังคับบงการได้ว่าหลันเฟยจะมีท่าที

ตอบได้อย่างไร แล้วสิ่งที่สำคัญที่สุดก็กลายมาเป็นท่าทีของหลันเพย เสียด้วย

ทั้งๆ ที่ผ่านไปแค่เพียงไม่กี่จิตใจ แต่หมิงถานกลับรู้สึกราวกับเวลา ล่วงผ่านไปนานแสนนาน

ครูใหญ่ๆ ผ่านไป ในที่สุดหลันเพยก็เริ่มมีการเคลื่อนไหว

ทันใดนั้นนางก็ปล่อยเส้นผมลง ไชกศีระชะอย่างหนักแน่นสามครั้ง ขอบตาแดงระเรื่อ

"หม่อมฉันเป็นสหายร่วมเรียนหนังสือขององค์หญิงมาตั้งแต่เยาว์วัย และเคยเรียนหนังสือด้วยกันกับฝ่าบาท ตอนนั้นฝ่าบาททรงแอบอุ้มเรียน ประทับอยู่ด้านหลังหม่อมฉัน ยามอาจารย์สอนหนังสือ ฝ่าบาทก็ทรงตัด เส้นผมของหม่อมฉันไปปอยหนึ่งด้วยความชอบเล่นสนุก ทำเอาหม่อมฉัน ร้องไห้ร้องไห้ยกใหญ่ เพื่อเป็นการปลอบใจหม่อมฉัน ตอนนั้นฝ่าบาท ทรงเคยสัญญาว่าเมื่อถึงวัยออกเรือนแล้วจะยกสินสอดทองหมั้นมาสู่ขอ หม่อมฉันด้วยพระองค์เอง

ฝ่าบาทอาจจะทรงพระเยาว์ จึงมิได้ยึดถือคำมั่นสัญญาเป็นจริง เป็นจัง แต่ว่าหม่อมฉันถือเป็นจริงเป็นจังมาตลอด หม่อมฉันรู้ว่าตำแหน่งใน ลำบากยากเข็ญเพียงใด แต่ยามที่ได้รู้ว่าตนเองจะได้เข้าวัง หม่อมฉัน ก็ยังจะก้าวเข้าไปอย่างไม่สนใจสิ่งใดทั้งสิ้น ตลอดหลายปีที่อยู่ในวังมา หม่อมฉันไม่เคยมีใจอยากจะไปแก่งแย่งชิงดีอันใด และก็ไม่มีกลัรบกวน ฝ่าบาทมากเกินไปเช่นกัน จึงได้แต่รอคอยอยู่ในตำแหน่งอย่างเงียบๆ ให้ ฝ่าบาทมาหาในยามที่มีเวลาว่าง"

หลันเพยยังคงกล่าวต่อด้วยท่าทีหนักแน่นจริงจัง

"คำใส่ร้ายป้ายสีและความผิดเหล่านั้นจะโยนให้หม่อมฉันก็ได้

ไม่เป็นไรเพคะ แต่ถ้าหากจะเคลือบแคลงว่าหม่อมฉันไม่จงรักภักดีต่อ
ฝ่าบาท หม่อมฉันยอมพลงผมบวชชี ขอออกบวชละทางโลก ไม่ก้ำก่าย
เกี่ยวข้องกับเรื่องในวังอีกนับแต่นี้ไป ขอใช้ชีวิตที่เหลือเป็นเครื่องพิสูจน์ว่า
กายนี้บริสุทธิ์ไร้มลทิน!"

หัวใจของฮ่องเต้เจิ้งคังพลันสะท้านสะเทือน "หลันเออร์ นี่เจ้าทำ
อันใดของเจ้า รีบลุกขึ้นมาเดี๋ยวนี้!"

หลันเพยคุกเข่าอย่างตื้อรันแข็งกร้าว ท่าที่ดูเหมือนว่าหากไม่คืน
ความบริสุทธิ์ให้นาง นางก็จะคุกเข่าอยู่ที่นั่นตลอดไปไม่ยอมลุกขึ้นมา

เห็นได้ชัดว่าการกระทำนี้ของหลันเพยอยู่นอกเหนือความคาดหมาย
ของทุกคน แม้แต่ซูเฟยเองก็ยังนิ่งอึ้งไปชั่วพริบตาอย่างห้ำมไม่อยู่

หลันเพยนาง...เป็นไปได้อย่างไร นางเยอหยิ่งสูงส่งจากเนื้อใน
ไม่ยอมเรียกร้องความโปรดปรานโปรยเสน่ห์ยั่ววน ไม่ยอมทำเรื่องที่
ฝืนหัวใจ แต่ว่ายามนี้นางกลับ...

ภายในห้องมีเพียงโหรวผินคนเดียวเท่านั้นที่ไม่เข้าใจสภาพการณ์
ตรงหน้า ยังคงคุกเข่าคลานไปข้างหน้า "ฝ่าบาท ของสิ่งนี้ฉันเจอในตำหนัก
หลันอู่แล้วชัดๆ พระองค์อย่าฟังความข้างเดียวจากหลันเพยนะเพคะ
หลันเพยนาง..."

"เจ้าหุบปากเสีย!" ฮ่องเต้เจิ้งคังขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

โหรวผินตกใจกลัวจนสะดุ้งเฮือก รีบร่อนกลืนวากลับลงไปทันที
ซ่ายังมองไปทางซูเฟยแวบหนึ่งจากจิตใต้สำนึก

ทว่าซูเฟยหาได้มองนางไม่

นางโง่

ขนาดซูเฟยยังเชื่อว่าหลันเพยเป็นคนวางตัวพิสุทธ์สูงส่งคร้านจะ

เรียกร้องความโปรดปราน คร้านจะโปรยเสน่ห์ยั่วยวน ไม่ยอมทำเรื่องที่
ฝืนหัวใจตนเอง แล้วกับฮ่องเต้เจิ้งคังจะคิดอย่างไรเล่า

ในวังหลวงแห่งนี้แต่ไหนแต่ไรมาความรักความโปรดปรานล้วนขึ้น
อยู่กับหัวใจของฮ่องเต้ทั้งสิ้น ความเชื่อใจก็ดูจะเดียวกัน

วันนี้หลันเพยยอมทำถึงขั้นนี้ อย่าว่าแต่แค่คันผงแสงจันทร์เจอนใน
ตำหนักของหลันเพยเลย ต่อให้นางยอมรับว่าตนเองปองร้ายหน่อเนื้อ
เชื้อกษัตริย์จริง ฮ่องเต้เจิ้งคังก็คงจะคิดแค่ว่านางรักพระองค์อย่างสุดหัวใจ
ยอมเห็นสตรีอื่นให้กำเนิดทายาทของพระองค์มิได้ คงจะลงโทษสถานเบา
แล้วปล่อยให้เรื่องผ่านไปอย่างง่ายดาย

ท้ายที่สุดแล้วเหตุการณ์ในวันนี้ก็ไม่ได้เป็นไปอย่างใจหวังเสียทั้งหมด
ฮ่องเต้เจิ้งคังออกบัญชาได้อย่างถูกเวลา "ใครก็ได้ไปส่งชูเพยกกลับ
ตำหนักก่อน ชูเพยเอ๋ยบุตร เจ็บปวดโศกสัลลียากจะทานทน ไม่ควรจะ
รังตัวอยู่ที่นี้อีก ที่นี้มีเราอยู่ เราจะต้องสืบสาวเรื่องนี้ให้ถึงต้นตอแน่นอน!"

คำพร่ำสารภาพความในใจของหลันเพยทำให้ฮ่องเต้เจิ้งคังเชื่อใจ
นางอย่างไม่สั่นคลอนไปแล้ว หากยังจะโยนความผิดให้นางอีกมีแต่
ได้ไม่คุ้มเสีย อีกทั้งเป้าหมายหลักๆ ที่สำคัญที่สุดทั้งสองข้อได้บรรลุผล
เรียบร้อยแล้ว ส่วนความอลหม่านวุ่นวายที่เหลือชูเพยก็มีแผนสำรอง
เตรียมเอาไว้ตั้งแต่แรกแล้วเช่นกัน อย่างไรก็ตามยังมีนางคนโง่โหรวผินอยู่
มิใช่หรือ ให้อีกฝ่ายแบกความผิดไปก็แล้วกัน

เมื่อครุ่นคิดถึงตรงนี้ชูเพยก็เพียงแค่แสดงท่าทีทุกระหมายากจะ
ทานทน โศกเศร้าเสียใจจนวิญญาณหลุดลอยออกมาไปตามน้ำ ปล่อยให้
ขันทีและนางกำนัลประคองตัวนางขึ้นมา

ทว่าเพิ่งจะเดินมาถึงหน้าประตู เจียงซีก็กลับส่งเสียงออกมาอย่าง

พระองค์ท่านนี้! วันนี้หม่อมฉันต้องสูญเสียลูกในครรภ์ไป เดิมทีก็ไม่อยากจะมีชีวิตอยู่อีกต่อไปแล้ว ถ้าหากยังต้องทนรับการดูหมิ่นเหยียดหยามเช่นนี้อีก หม่อมฉันยอมโขกศีรษะตายอยู่ที่นี่ดีกว่าพะคะ!"

ฮ้องเต้เจิ้งคัง "..."

เทศกาลชิงหยวนปีนี้เป็นแต่ละคนเอาแต่ไว้วายอยากจะตายกัน นี่มันใช้ได้ทีใด! เจียงฉีจื่อผู้นี้ดีแต่หาเรื่องให้เราจริงๆ!

แต่อย่างไรชูเฟยก็มีไช่หลันเพย ถึงแม้ฮ้องเต้เจิ้งคังจะตำหนิต่อว่าในใจ แต่ความไว้วายที่มีไชนางยังคงเทียบกับเจียงชวีไม่ได้อยู่ดี

เขารู้ดีว่าเจียงชวีไม่มีทางทำเช่นนี้โดยที่ไม่มีสาเหตุแน่นอน ด้วยเหตุนี้ถึงแม้ชูเฟยจะรำไห่ไว้วายเพียงใด เขาก็เพียงแต่เอ่ยด้วยเสียงทุ้มต่ำเล็กน้อยว่า "ในเมื่อหมอลหวงมาแล้ว จัปซีพจรดูสักหน่อยแล้วค่อยกลับไปก็ยังไม่สาย"

ชูเฟยเบิกตากว้าง ถอยหลังกรูดไม่หยุด แต่ในเมื่อฮ้องเต้เจิ้งคังได้เปล่งวาจาออกมาแล้วก็ยอมมีขันทีกดตัวนางให้กลับไปนั่งลงบนเตียงแล้วปล่อยให้หมอลหวงเฟิงจัปซีพจรให้นาง

ครู่หนึ่งผ่านไปหมอลหวงเฟิงก็ลุกขึ้นเอ่ยด้วยความรอบคอบระมัดระวังว่า "ชูเฟยมีร่องรอยของการแท้งบุตรจริงพะยะคะ"

หมิงถานผะฮั้งไป

แต่หมอลหวงเฟิงก็เอ่ยต่อไปทันทีว่า "เพียงแต่ร่องรอยการแท้งบุตรของชูเฟยเป็นอาการปลอมๆ ที่เกิดจากการใช้โอสถ จริงๆ แล้วมิได้แท้งบุตรแต่อย่างใด" เขาหยุดชะงัก ก่อนกล่าวต่อไปอีกว่า "กระหม่อมตรวจสอบดูชีพจรของชูเฟยอย่างละเอียดแล้ว ชูเฟยคงจะ...ไม่เคยมีครรภ์ด้วยซ้ำพะยะคะ"

นอกจากหมิงถานกับเจียงชวีแล้ว ทุกคนในห้องล้วนแตกตื่นตกใจ
ทั้งสิ้น

"เจ้าว่าอย่างไรนะ! ชูเฟยไม่เคยตั้งครมร?" ฮองเต้เจิ้งคังเอ่ยถาม
อย่างไม่อยากเชื่อ

หมอลหวงเฟิงพยักหน้า "ชีฟจรของชูเฟยไม่มีอาการของคนมีครมร
เลยแม้แต่บ่อยพะยะคะ นอกจากนั้นชีฟจรในวันนี้ก็ทำให้วินิจฉัยผิด
ได้ง่ายยิ่ง แต่หลังจากกระหม่อมตรวจดูอย่างละเอียดแล้วก็แน่ใจได้ว่า
เกิดจากการใช้โอสถจริง หากฝ่าบาททรงไม่เชื่อ สามารถเชิญได้เท่า
ผู้ตรวจสอบมาตรวจดูอีกรอบก็ได้พะยะคะ"

หมอลหวงเฟิงเอ่ยมาถึงขั้นนี้แล้ว สีเลือดบนใบหน้าของชูเฟยจึง
หายวับไปจนหมดสิ้น ความเจ็บปวดโกรธแค้นก่อนหน้านี้ก็มลายหายไป
ไม่เหลือแล้วเช่นกัน ฮองเต้เจิ้งคังยังมีอันใดไม่เข้าใจอีก

เจียงชวีรับช่วงคำพูดของหมอลหวงเฟิงได้อย่างถูกเวลา เขาเอ่ย
อย่างไร้อารมณ์ความรู้สึกว่า "ในวันที่เสือนอนกินสมุทบัญญัติของหลิงโจว
และบัญญัติรายชื่อผู้รับสินบนมามอบให้ในวัง ชั้นที่ชื่อขวงลูซึ่งมีหน้าที่
ทำความสะอาดตำหนักฉันจึงได้สลับเวรกับชั้นที่ที่อยู่ร่วมห้องเดียวกัน
แล้วแอบไปที่ตำหนักชิววิน"

ผู้ปกครองตำหนักชิววินก็คือชูเฟย

เมื่อฮองเต้เจิ้งคังได้ยินถึงตรงนี้ก็ค่อยๆ ย่นขบคิด

ดังนั้นทั้งหมดนี้ล้วนเป็นแผนการของชูเฟย?

ซึ่งลงมือก่อนพระองค์จะดำเนินการลงโทษ ใช้เหตุผลที่ตนเอง
คอยอยู่รับใช้เคียงข้างมาตลอดหลายปีและบุตรมั่งกรในท้องมาเป็นมหาก
ปกป้องบิดาและพี่ชายให้ปลอดภัย

ทว่ากรรมจ่อมปลอมนี้ปิดบังได้แค่ชั่วขณะ มีอาจปิดบังได้ตลอดไป เมื่ออายุครมมากขึ้น แต่กรรมกลับไม่ปรากฏให้เห็น ต่อไปภายภาคหน้า คงจะปกปิดไว้ไม่ได้ ดังนั้นนางจึงคิดจะยืมมือชายาตั้งเปย์อ่องทำให้กรรมนี้ แท้งไปโดยปริยาย พร้อมกันนั้นก็ถือโอกาสทำร้ายบุตรมังกรในครรภ์ของ จยาгүйเหรินไปด้วย แล้วค่อยโยนความผิดทั้งหมดให้หลันเพย นอกจากนี้ ยังใช้ความผิดของชายาตั้งเปย์อ่องและความรักใคร่พึงใจของหลันเพย ทำให้ในใจของพระองค์เกิดความบาดหมางต่อเจียงชวี่

ฮ่องเต้เจียงคังอาจจะยังคำนึงว่าเจียงชวี่กุมอำนาจมหาศาลเอาไว้ ถึงแม้จะเกิดรอยร้าวในใจต่อเจียงชวี่ แต่ก็คงจะไม่ตัดขาดกับเขาในทันที ทันใด ดังนั้นไม่ว่าอย่างไรคงจะไม่มีทางลงโทษชายาตั้งเปย์อ่องแน่นอน

ในเมื่อไม่สามารถลงโทษชายาตั้งเปย์อ่องได้ ก็มีแต่ต้องชดเชยให้ ผู้ถูกกระทำอย่างนางมากขึ้น บิดาและพี่ชายจะได้รับการปกป้องคุ้มครอง ต่อไป ยิ่งไปกว่านั้นนางก็ยังจะได้เลื่อนขั้นเพราะเหตุนี้...

ฮ่องเต้เจียงคังหน้าเขียวคล้ำ เค่นวจาไม่กี่คำออกมาจากไรฟันว่า "เจ้ามันสตรีแพศยา!"

ตูเพยนั่งอยู่บนเตียง ไร้สิ้นเรี่ยวแรงไปทั่วทั้งสรรพางค์กาย หยาดน้ำตา ไหลลงมาทีละหยดๆ นางยื่นมือออกไปปาดออกอย่างแรง สีหน้าสงบนิ่ง อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

นางเป็นคนฉลาดเฉลียว แต่ไรมาก็ไม่เคยดินร่นกระเสือกกระสน อย่าวไรคำ เรื่องราวมาถึงขั้นนี้แล้ว ต่อให้เขื่อนแซ่แก้ตัวเพียงใดก็เปล่าประโยชน์ เห็นได้ชัดว่าตั้งเปย์อ่องผู้นี้ได้เตรียมการเอาไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว หมอหลวง ชันที...เบาะแสร่องรอยซึ่งเดิมที่สามารถปกปิดได้อย่างมิดชิด ไร้ช่องโหว่เหล่านี้ตอนนี้คงจะอยู่ในกำมือของเขาทั้งหมดแล้ว

ไม่รู้ว่านางคิดอันใดขึ้นมาได้ จู่ๆ ก็หัวเราะออกมาเบาๆ "หม่อมฉันเป็นสตรีแพศยา ถูกต้องแล้วพะคะ"

นางหันหน้ากลับไป สายตาดูดยดลงบนร่างโหรพิน หมิงถาน หลั่นเพยที่ละคนๆ ต่อมาก็ซ้อนตาขึ้นเล็กน้อย สบสายตากับฮ่องเต้เฉิงคังที่โกรธจัด จนมีอาจะระงับอารมณ์ได้

"แต่ในวังแห่งนี้ ใครเป็นสตรีแพศยามาตั้งแต่แรกบ้างเล่า สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในวันนั้นก็เพราะฝ่าบาททั้งนั้น!"

นางแหงนหน้าขึ้น หยาดน้ำตาไหลผ่านจมูก รำไห้ไปได้สัักพัก มุมปากของนางก็กระดกยกขึ้น

"หลั่นเพยรู้จักกับพระองค์มาตั้งแต่เยาว์วัย แต่หม่อมฉันก็เข้าตำหนักบุรพามาตั้งแต่อายุสิบหกเช่นกัน ซาติตระกูลของหม่อมฉันมิได้ยิ่งใหญ่มีชื่อเสียง ตอนที่เพิ่งจะเข้าตำหนักบุรพาก็เป็นเพียงแค่เหลียงยวนเล็กๆ ไม่รู้เรื่องรู้ราวอันใดทั้งสิ้น..."

พอเข้าวังมาก็ก่อเรื่องน่าอัปอายขายหน้าตอนไปคารวะฮ่องเฮา หลังกลับมาก็ตำหนักบุรพา หม่อมฉันอัปอายจนไม่กล้าออกไปข้างนอก พระองค์เสด็จมาหาหม่อมฉันที่เรือนเพื่อปลอบขวัญหม่อมฉัน บอกว่าในตอนนั้นที่เลือกหม่อมฉันก็เพราะต้องพระทัยในความใสซื่อบริสุทธิ์ มีจิตใจดีงามของหม่อมฉัน ฝ่าบาทยังทรงจำได้หรือไม่พะคะ"

ซูเพยรู้สึกเจ็บแค้นใจยิ่งนัก พริ้งพวสิ่งทีค้ำคาในใจออกมา

"ในตอนนั้นหม่อมฉันคิดว่าในเมื่อพระองค์ตรัสว่าต้องพระทัยก็หมายความว่าต้องพระทัยจริงๆ แต่ต่อมาถึงได้พบว่าพระองค์ต้องพระทัยในความใสซื่อบริสุทธิ์มีจิตใจดีงามของหม่อมฉันได้ ก็ต้องพระทัยในความอรรถชดช้อย ร้องรำทำเพลงไพเราะงดงาม อ่อนโยนเอาอกเอาใจ

งามงดหยาดเอี่ยมสวยสง่าได้เช่นกัน...สิ่งที่พระองค์ต้องพระทัยมีมากมายเหลือเกิน! มากเสียจนตำแหน่งนุรพาไลไม่พอ ตำแหน่งในแห่งนี้ก็ใส่ไม่พอเช่นเดียวกัน!

หม่อมฉันเองก็รอคอยครั้งแล้วครั้งเล่า คาดหวังครั้งแล้วครั้งเล่า แต่สุดท้ายก็ต้องผิดหวังอยู่ร่ำไป ต่อมาหม่อมฉันถึงได้เข้าใจว่าในบรรดาสิ่งทั้งหมดที่พระองค์ต้องพระทัย ความใสซื่อบริสุทธิ์มีจิตใจดีงามนั้น ไร้ประโยชน์ที่สุดแล้ว! หากหม่อมฉันยังคงใสซื่อบริสุทธิ์มีจิตใจดีงามตลอดมา เกรงว่ากระดุกคงจะกลายเป็นแก้วสุลีไปนานแล้ว ไหนเลยยังจะสามารถยื่นบอกพระองค์ต่อหน้าว่าความชมชอบและน้ำพระทัยของพระองค์นั้นไร้ค่าไร้ราคาเพียงใดได้"

นางพูดไปพร้อมๆ กับซ่อนตาขึ้นมองฮ่องเต้เจิ้งคัง มุมปากยกขึ้นเป็นรอยโค้งเยียบเย็นหยาบเหยียด

ฮ่องเต้เจิ้งคังโกรธถึงขีดสุด ใบหน้าเกร็งกระตุก พูดจาจ้านใดไม่ออก แต่ซู่เพยกกลับมาได้वादเกรงแต่อย่างใด เธอแต่พูดเองเออเองว่า "บางครั้งข้าก็อิจฉาชาวยาดังเป่ย์อ่องกับชาวยาวู้จิ้นอ่องจริง ๆ พวกนางมีชาติตระกูลที่ยิ่งใหญ่ถึงเพียงนั้น ข้ายังไม่ต้องเข้าวังมาให้เสียเวลาเปล่าๆ ไปทั้งชีวิต บุปผาในวังแห่งนี้ ไม่ว่าจะสูงส่งเลอค่าเพียงใด งามแจ่มสวยสดเพียงใด บ้างก็ต้องถูกคนตัดแต่งกึ่ง บ้างก็ไม่มีใครชื่นชม บ้างก็โรยรากลายเป็นธุลีดิน สุดท้ายแล้วก็ไม่ได้มีชีวิตทั้งดงามอันใด"

หลังจากวาจาของนางสิ้นสุดลง ภายในห้องก็ตกเข้าสู่ความเงียบสงัดราวกับป่าช้าอีกครั้ง

"ฝ่าบาท! จยากุ้ยเหรินตลอดบุตρυาก โลहितทะลักเต็มไปหมดเลยเพคะ!" ในขณะนี้เองด้านนอกก็มีคนพรวดพราดวิ่งเข้ามารายงานอย่าง

แตกตื่นร้อนรน

ครั้นย่องเต้เจิ้งคังได้ยืนก็หันกายเดินไปทางห้องของจยาгүйเหรินทันที เมื่อเดินมาถึงหน้าประตู พระองค์ก็หยุดชะงักลงเล็กน้อย "เฝ้าสตรีแพศยาผู้นี้เอาไว้ให้ดี!"

ซูเฟยฉีกรอยยิ้มออกมาด้วยความเข้าใจกระจ่างระคนแฝงความเย้ยหยัน สายตาของนางขยับเคลื่อนไหวอย่างเชื่องช้า เมื่อเคลื่อนไหวมาถึงหลันเฟย นางก็เอ่ยขึ้นมาประโยคหนึ่งอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยว่า "ข้าประเมินเจ้าต่ำไป นึกไม่ถึงว่าอุตสาหะลงแรงวางแผนตั้งมากมาย แต่สุดท้ายแล้วกลับเป็นการตัดชุดแต่งงาน* ให้เจ้าเสียได้"

นางมิได้อยากจะทำร้ายทารกในครรภ์ของจยาгүйเหริน ครรภ์ของอีกฝ่ายมีอายุครรภ์เจ็ดเดือนแล้ว ทารกในครรภ์ก็เริ่มเป็นรูปเป็นร่าง ยามนี้หากจยาгүйเหรินเสียชีวิตเพราะคลอดบุตรยาก เช่นนั้นก็จะต้องหา มารดาบุญธรรมให้องค์ชายหรือองค์หญิงที่ถือกำเนิดออกมา ขอถามหน่อยเถิดว่าในตำหนักในแห่งนี้มีใครเหมาะสมมากไปกว่าสนมชั้นสูงที่พึ่งสูญเสียครรภ์มังกรไปแล้วและไม่อาจให้กำเนิดบุตรได้อีกต่อไปอย่างนางอีก

หากมีหน่อเนื้อเชื้อชาติขัตติย์เพิ่มมาอีกคน ตำแหน่งก๊วยเฟยก็อยู่ใกล้แค่เอื้อม ถ้าเป็นองค์ชายก็ยิ่งดีเข้าไปใหญ่ จยาгүйเหรินมาจากสกุลตู้แห่งหลังซี เพื่ออุ้มชูสนับสนุนองค์ชาย นางก็ไม่ต้องกังวลว่าจะถึงสกุลตู้มาเป็นทีฟังกิ่งให้นางไม่ได้ หากเป็นเช่นนี้แล้วไซ้ บิดาและพี่ชายของนาง ก็จะมีแรงหนุนที่แข็งแกร่งมากขึ้นกว่าเดิม

กลอุบายที่ไร้ข้อบกพร่องถึงเพียงนี้ แต่สุดท้ายกลายเป็นหลันเฟยที่ได้ประโยชน์ไป คิดๆ ดูแล้วก็ช่างน่าสมเพชจริงๆ

* มาจากสำนวน 'ตัดชุดแต่งงานให้ผู้อื่น' หมายถึงลำบากลำบากเพื่อผู้อื่น แต่ไม่เกิดประโยชน์อะไรต่อตนเอง หรือทำในเรื่องที่เหนื่อยเปล่า

หลันเพยลุกยืนขึ้น มองซูเพยอย่างสงบเยือกเย็นแวบหนึ่ง มิได้
เอื้อนเอ่ยวาจาใดทั้งสิ้น

ต้นยามไช่ จยากู้ยเหรินได้ให้กำเนิดองค์ชายน้อย ทว่าตนเองกลับ
หมดสติไม่ฟื้นขึ้นมาเพราะเสียเลือดมากเกินไป หมอหลวงกล่าวว่าอาการ
เลือดทะลักของจยากู้ยเหรินทำให้ร่างกายได้รับความเสียหาย ถึงแม้จะ
ฟื้นขึ้นมาก็คงจะยื้อชีวิตอยู่ต่อไปได้ไม่นาน

ครั้นฮ่องเต้เจิ้งคังได้ยินดังนั้นก็นั่งเจ็บไปเนิ่นนาน จากนั้นก็มี
พระราชโองการเลื่อนตำแหน่งจยากู้ยเหรินเป็นจยาผินตันที่ เลื่อนแบบ
ก้าวกระโดดพรวดพราด

ซูเพยถูกพาตัวกลับไปเฝ้าจับตาอยู่อย่างเข้มงวดที่ตำหนักชื่อวินเพื่อ
รอคำสั่งลงโทษ ส่วนโหวผินถูกขับไล่เข้าตำหนักเย็นตันที่โดยที่ไม่มีโอกาส
จะเอ่ยแก้ตัวแม้แต่ประโยคเดียว

ดวงจันทร์กลมเกลี้ยงในคืนวันที่สิบห้าเดือนหนึ่งลอยเด่นเป็นสง่า
ส่องสว่างกระจ่างนภา บนแม่น้ำเสียนเจียงคงจะกำลังจุดดอกไม้ไฟ
สองฝั่งริมน้ำปรากฏภาพทิวทัศน์โคมไฟสว่างไสวเจิดจ้าราวกับ 'เซิดโคมไฟ
มัจฉามังกรแหวกว่ายเรียงระบำตลอดทั้งราตรี' อีกครา ทว่าในวังหลวง
อันกว้างใหญ่แห่งนี้กลับเงียบสงัดหนาวยะเยือกยิ่งนัก

เมื่อเดินออกมาจากหอหู่เยียน หมิงถานหยุดยืนอยู่บนขั้นบันได
เอ่ยเสียงแผ่วเบาว่า "ขอบคุณมาก"

หลันเพยยืนอยู่ข้างๆ นาง สัมผัสเสียงราบเรียบทว่าแผ่วหวิว "ไม่เป็นไร
ข้าก็แค่...พูดความจริงเท่านั้น"

นางไม่อาจยอมรับว่านางมีใจให้เจียงชวีได้ ยิ่งไม่อาจเผยความ

ผิดปกติใดๆ ออกมาได้แม้แต่เศษเสี้ยว เมื่อก่อนไม่อาจทำได้ ตอนนี้อย่างไรก็ทำไม่ได้ จะบอกกับใครก็ได้ทั้งนั้น

นางมีอาจเยื่อหึงพะเนงตนจนก่อให้เกิดความผิดพลาดขึ้นชั่ววูบได้ ความผิดพลาดชั่ววูบนั้นจะทำลายทั้งตนเอง ทั้งวงศ์ตระกูล และอาจจะทำลายเจียงซีไปด้วย ราคาที่ต้องจ่ายนั้นหนักหนาสาหัสเกินไป นางแบกรับไม่ไหว

ถึงกระนั้นนางก็เป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาสามัญเช่นกัน

ซูเฟยคิดว่านางชนะ ทว่ามีเพียงนางเท่านั้นที่รู้ว่าการต้องผินใจพรากกล่าวคำรักแก่บุรุษอื่นต่อหน้าคนที่ตนเองพึงใจนั้นเป็นเรื่องที่เจ็บปวดทรมานเพียงใด ที่น่าเศร้ายิ่งไปกว่านั้นคือ...นางคงจะต้องทนทุกข์ทรมานเช่นนี้ไปชั่วชีวิต

บางทีหากเจ็บปวดไปนานวันเข้า ต่อไปก็คงจะค่อยๆ เคยชินได้เอง กระมัง เพราะอย่างไรแล้วพวกเขาก็ไม่เคยเป็นคนรักของกันและกันมาก่อน

ประตู่วังหลวงลงกลอนแล้ว คืบนี้พวกเขาจึงจำต้องอยู่ค้างแรมในวังหมิงถานกับเจียงซีเดินไปยังหอหวาอินซึ่งเป็นที่พักชั่วคราวด้วยไฟเท้าเชื้องัก ะหว่างทางนางได้ถามถึงเรื่องราวมากมายที่ก่อนหน้านี้ยังไม่เคยรู้ เช่นว่าบัญญัติรายชื่อคนรับสินบนเกี่ยวอันใดกับซูเฟย แล้วเขาสังเกตเห็นตั้งแต่เมื่อใดว่าการตั้งครมภ์ของซูเฟยในคราวนี้มีสายสนกลในพอได้รู้ว่าจางฮองเฮาเป็นคนสืบสาวจนเจอตัวชั้นที่ตำหนักจินเจิ้ง หมิงถานก็ตะลึงงันไปครู่ใหญ่

ฮองเฮา? เบื้องหลังเรื่องนี้ฮองเฮาก็มีส่วนร่วมไปกับเขาด้วย? เช่นนั้นก็แสดงว่าฮองเฮาทรงรู้เรื่องที่ซูเฟยตั้งครมภ์ปลอมๆ ตั้งแต่แรกแล้ว? ทว่า

สองเขากลับไม่เข้ามาซื้อแว่ก้วยด้วยเลยตั้งแต่นั้นจนจบ แม้กระทั่ง
เกิดเรื่องขึ้นในคืนนี้พระนางก็ทำเพียงแค่นอนอยู่ในห้องของจายากุ้ยเหริน
เท่านั้น...

พอนึกถึงตรงนี้หมิงถานก็เข้าใจกระจ่างโดยพลัน...

นี่ก็คือความล้มเหลวปราดเปรื่องของจางสองเฮา เป็นสองเฮาผู้เป็น
มารดาของแผ่นดินซึ่งต้องทำตัวเป็นแบบอย่างแก่ผู้คน หลายครั้งหลายครา
พระนางไม่ต้องทำอันใดทั้งสิ้น แค่อั่งตงตนเองออกมาจากการแ่งแย่ง
ชิงดีชิงเด่นก็พอ หลบเลี่ยงช่วงเวลาลำบากใจที่ฮองเต้เจ็งคังอาจจะ
ต้องเผชิญ เท่านั้นก็เป็นสองเฮาผู้ประเสริฐเปี่ยมเมตตาที่ทุกคนในแคว้น
ต่ำเสียนต่างแซ่ซ้องยินดี ที่ฮองเต้เจ็งคังให้การยอมรับพระนางเหนือผู้ใด
ได้ตลอดไป ช่างไร้ที่ติ ไร้จุดบกพร่องจริงๆ

เพียงแต่พอลืมนี้ได้ยินวาทะของซูเฟยแล้ว หมิงถานก็รู้สึกหดหู่
ขึ้นมาอย่างน่าประหลาด ซ้ำยังรู้สึกสนใจใคร่รู้ขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุว่า
จางสองเฮาผู้เพียบพร้อมไร้ที่ติจะเคยมีช่วงเวลาที่ไม่ร้อนรนหันหลังเล่น
ด้วยความเยาว์วัยหรือไม่

แต่น่าเสียดายที่นางจะไม่มีวันได้รู้ เพราะถึงแม้จะเคยมี แต่บัดนี้
ก็คงจะไม่มีอีกแล้ว

หมิงถานมองดูแสงจันทร์กระจ่างตา ออแต่ขึ้นเสียงเบาไปได้ "เช่นนั้น
หากนับดูแล้ว ฝ่าบาททรงทำร้ายหัวใจหญิงสาวมากมายเหลือเกิน"

"ต่างคนต่างยินยอมพร้อมใจ จะหาว่าทำร้ายได้อย่างไร" เจียงชวี่
มิได้สะเทือนใจเหมือนอย่างนาง ยังคงพยายามที่จะแก้ไขความคตินาง
ให้ถูกต้อง "เดิมทีดำหนักนั้นก็เป็นการแลกเปลี่ยนคนอำนาจกันระหว่าง
ตระกูลต่างๆ ในราชสำนักอยู่แล้ว ถ้าหากไม่ยินยอม ฝ่าบาทก็ไม่ทรง

บังคับพวกนางเข้าวังหอรก สิ่งใดๆ บนโลกนี้มีได้ก็ต้องมีเสีย ทั้งต้องการเกียรติยศให้วงศ์ตระกูล ทั้งอยากให้ฮ่องเต้ทรงรักมันเพียงใจเดียว ขนาดนิยายยังไม่กล้าเขียนเช่นนี้เลย วันที่เข้าวังพวกนางก็ควรจะได้คิดว่า กษัตริย์ของแคว้นแคว้นหนึ่งไม่อาจมัวเมาลุ่มหลงในความรักได้"

หมิงถานนั่งเงียบไป นางเข้าใจหลักเหตุผล แต่นางก็ยังอดไม่ได้ที่จะแย้งกลับไปเสียงเบาว่า "นิยายกล้าเขียนสิเจ้าคะ ข้ายังเคยอ่านมาแล้วตั้งหลายเรื่อง"

"นิยายที่เจ้าอ่านไม่เหมือนกับนิยายทั่วไป เรื่องใดก็กล้าเขียนทั้งนั้น ยังกล้าเขียนว่าคืนเดียวเรียกน้ำตั่งเจ็ดรอบเลยมิใช่หรือ"

"..."

หมิงถานถึงตาใส่เขาปราดหนึ่ง อยู่ๆ ก็เดือดดาลเป็นฟืนเป็นไฟขึ้นมา!

ราตรีนี้ทุกคนในวังล้วนถูกลิขิตให้ยากจะชมดาหัลบลง หมิงถานเองก็นอนหลับไม่สนิทเช่นเดียวกัน

เช้าวันถัดมา ฟ้าสาขามุกขมัว หมิงถานก็รีบลากเตียงซีกกลับจนตึงเปื่อยอ่องในทันทีที่ประตูวังเปิดออก ภายในวังไกลาหลวุ่นวายไปทั้งหมด ไม่ง่ายเลยกว่าจะดึงตนเองออกมาได้ นางไม่ยอมเข้าไปร่วมวงอีกอย่างเด็ดขาด

ไม่กี่วันผ่านไป ในวังก็มีข่าวแพร่ออกมาว่าจยาผินสิ้นชีวิตแล้ว

ฝ่าบาทมีพระราชโองการประกาศว่าจยาผินมีคุณงามความชอบในการให้กำเนิดหน่อเนื้อเชื้อมังกร มีพระราชทานพระราชนุญาตให้จัดพิธีศพอย่างยิ่งใหญ่ตามขนบของชาวยุชั่นเพยเป็นกรณีพิเศษ

นางได้ให้กำเนิดพระโอรส ก่อนเสียชีวิตก็ยังได้เลื่อนขั้นขึ้นเป็น
สนมชั้นผิน อีกทั้งยังได้จัดพิธีศพอย่างยิ่งใหญ่ตามชนบทของชายาชั้นเพย
สกุลต๋อย่อมไม่มีอันใดไม่พอใจ ยิ่งไปกว่านั้นยังอยากจะอาศัยเกียรติยศ
แสนภาคภูมิใจช่วยให้พี่ชายต่างมารดาของนางได้รับตำแหน่งสักตำแหน่ง
ในกรมพิธีการ ถึงแม้ฮ่องเต้เจิ้งคังจะไม่โปรดกับทำที่เช่นนี้ แต่เพื่อเป็น
การชดเชยให้สกุลต๋อยุ่สุดท้ายก็ยังคงยอมอนุญาต

เมื่อหมิงถานได้ยินเจียงชวี่เล่าให้ฟังเช่นนี้ ในใจก็รู้สึกยำแย่งนัก
ต่อให้ชาติกำเนิดดีเลิศเพียงใดแล้วอย่างไรเล่า เมื่อถูกส่งตัวเข้าวัง
ก็ถูกกลืนให้เป็นเพียงหมากแลกเปลี่ยนผลประโยชน์เท่านั้น ในเมื่อได้
ผลประโยชน์มาถึงมือแล้ว คนจะเป็นจะตายเช่นไรก็ดูเหมือนจะมีได้
สลักสำคัญกับวงศ์ตระกูลมากมายถึงเพียงนั้นแล้ว

ถึงแม้นางจะไม่ชอบจยาผิน แต่จยาผินก็แค่พูดจาไม่น่าฟังไป
สักหน่อยเท่านั้น ไม่เคยทำเรื่องเลวทรามต่ำช้าอันใด ชีวิตเป็นๆ หนึ่งชีวิต
ต้องสูญสิ้นไปอย่างฉับพลัน แต่กลับแลกมาซึ่งผลประโยชน์เพียงน้อยนิด
ช่างชวนให้คนอดสะทกสะทอนใจมิได้จริงๆ

ส่วนองค์ชายน้อยที่จยาผินให้กำเนิดมานั้น ดูเหมือนฮ่องเต้เจิ้งคัง
จะมีประสงค์ยกให้หลานเพยเป็นผู้เลี้ยงดู

นี่กลับถือเป็นเรื่องดี หลานเพยมีนิสัยใจคอเย็นชาเฉยเมยมาตั้งแต่ไหน
แต่ไร ไม่ค่อยคบค้าสมาคมกับผู้อื่น การได้เลี้ยงดูองค์ชายน้อย ไม่ว่า
ทางใดก็คงจะพอช่วยขัดความเจ็บเหงาอ้างว้างในวังหลวงไปได้บ้าง
นอกจากนั้นการที่องค์ชายน้อยมีมารดาเป็นชายาตำแหน่งสูง ชีวิตในวัง
ก็คงจะสุขสบายขึ้นมาก

ในฐานะตัวการร้ายของเรื่องราวทั้งหมด ชูเพยย่อมไม่มีจุดจบที่

สวยามอันใด นางถูกคุมขังไว้ที่ตำหนักชื่อนกก่อนในคราแรก หลังจากนั้นก็มีนางกำนัลรับใช้ประจำกายขอเข้าเฝ้าจางฮองเฮาที่ตำหนัก สารภาพเรื่องชั่วร้ายที่นางเคยกระทำต่อสนมชายาและทนายาคนอื่นๆ ตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมา

อย่าเห็นแค่ว่าปกติซูเฟยไม่ทำตัวแก่งแย่งชิงดี แสดงท่าทีนุ่มนวลอ่อนโยนเพียบพร้อมเป็นกุลสตรีให้ผู้อื่นเห็นอยู่เป็นนิจเชียว เนื่องจากเรื่องวุ่นวายน้อยใหญ่ในวังในช่วงหลายปีมานี้ล้วนเป็นฝีมือของนางมากกว่าครึ่ง

จางฮองเฮาตรวจสอบทีละเรื่องๆ แล้วนำความกราบทูล ยิ่งฮ่องเต้เจ้คงได้ยิน สีหน้าก็ยิ่งเย็นเยียบจนแทบมีน้ำจับตัวเป็นก้อนแข็ง เขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าคนช่างหมอนที่จิตใจดีงามเสมอมากลับโหดเหี้ยมอำมหิตได้ถึงเพียงนี้!

ที่แรกเขายังเห็นแก่ความผูกพันในวันวาน ตั้งใจจะลดตำแหน่งนางเป็นหม่อมเหริน จากนั้นเนรเทศเข้าตำหนักเย็น แต่บัดนี้ดูเหมือนว่าหากลงโทษแค่นี้คงจะไม่สาสมสำหรับนาง

"สตรีแพศยาผู้นี้ต่อให้ตายเป็นหมื่นครั้งก็ไม่เพียงพอ!" ฮ่องเต้เจ้คงตอบโต้แล้วลุกขึ้น "ใครก็ได้ ประกาศพระราชโองการลงไป ซูเฟยปองร้ายพระสนม หมายเอาชีวิตทนายาทมังกร สร้างความไม่สงบวุ่นวายในตำหนักในก่อกรรมทำเข็ญนานปีการ! นับแต่บัดนี้ไปให้รีบคืนยศบรรดาศักดิ์ลดฐานะเป็นสามัญชน และมอบผ้าขาวหนึ่งผืน ให้นางชดใช้ความผิดของตนเอง!"

ซูเฟยคล้ายกับคาดการณ์ได้ตั้งแต่แรกแล้วว่าผลลัพธ์จะออกมาเป็นเช่นนี้ เมื่อได้รับพระราชทานผ้าขาว นางก็สั่งให้คนอื่นๆ ออกไปด้วย

ท่าที่สงบนิ่งเป็นอย่างยิ่ง

ครึ่งเคี้ยวผ่านไปก็มีเสียงเก้าอ้อมลงพื้นดังออกมา พอชนที่ผลึกประตูเข้าไปอีกครั้ง นางก็หลับตาสนิท ไร้สั่นลมหายใจไปแล้ว

เมื่อซูเฟยได้รับพระราชทานโทษตาย บิดากับพี่ชายที่ก่อนหน้านี้ยังคงกลัวคลาดปอดภัยเพราะว่านางมีครรภ์ก็ยอมยากจะรอดพ้นความผิดของตนเองไปได้เป็นธรรมดา เมื่อไล่ตรวจสอบแต่ละคนที่อยู่ในบัญชีรายชื่อผู้ที่รับสินบนเล่นนั้น บิดาและพี่ชายของนางได้รับโทษทัณฑ์ร้ายแรงที่สุด ถูกปลดออกจากตำแหน่งและถูกยึดทรัพย์สินทั้งหมดเนรเทศไปยังชายแดน ลูกหลานสามรุ่นไม่สามารถกลับมายังเมืองหลวงได้

ยามนี้พอเรื่องราวทั้งหมดจบสิ้นลง ครั้นได้ประจักษ์ถึงความพิโรธของฮ่องเต้ ในวังก็ถือว่าเงียบสงบไปพักใหญ่ๆ เหล่าสนมชายาเคอพกฎระเบียบประพฤตินอยู่ในกรอบเกณฑ์ แม้แต่เรื่องอย่างการแย่งชิงความโปรดปรานที่มักจะพบเจอเป็นครั้งคราวก็ไม่เกิดขึ้นอีกเลยเป็นเวลาเนิ่นนาน

พอในวังสงบไร้ความวุ่นวาย นอกวังก็สุขสงบราบรื่นเช่นกัน หมิงถานดีอกดีใจที่ไม่ต้องเข้าวังมาหลายวันเมื่ออยู่ห่างๆ ไม่มีเรื่องอันใดให้ทำ นางก็เย็บปักเสื้อผ้าสินเจ้าสาวเป็นเพื่อนใจจึงหว่าน

เมื่อล่วงพ้นเดือนหนึ่ง การแต่งงานของโจวจิ้งหว่านกับลู่อิงก็จะต้องเริ่มตระเตรียมงานแล้ว

ตามหลักแล้วชายหญิงไม่ควรจะพบเจอกันก่อนพิธีแต่งงาน ทว่าลู่อิงเป็นคนที่มิได้ใส่ใจกฎระเบียบมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ในช่วงเดือนหนึ่งก็แวะเวียนไปอวยพรปีใหม่ที่จวนสกุลโจวจิ้งหว่านจนครบแล้ว

โจวจิ้งหว่านจนปัญญา จำต้องสร้างทำเป็นบังเอิญเจอเขาในจวน

สักครั้ง เพื่อเลี้ยงชีพให้เขาต้องแวะมาอีกเป็นครั้งที่สี่ที่ห้าหากว่ายังไม่ได้เจอหน้านาง พอถึงตอนนั้นถ้ามีข่าวลือแพร่พรายออกไปคงจะเป็นที่หัวเราะขบขันของผู้อื่นแน่

เมื่อได้ยินคำต่อว่าต่อขานของโจวจิ้งหว่าน ไปหมิ่นหมิ่นซึ่งกำลังร้อยด้ายใหม่ให้พวกนางอยู่ข้างๆ ก็เอ่ยหยอกเย้าว่า "เจ้าอย่าแสร้งทำเป็นไม่พอใจไปหน่อยเลย ใครบ้างไม่รู้ว่าเพื่อแต่งยอดอัฉริยะหญิงแห่งสกุลโจวเป็นภรรยาแล้ว รองผู้บัญชาการลู่ตระเวนไปตามร้านขายตำราทั่วเมืองหลวง ตำราโบราณเอ๋ย ภาพวาดโบราณเอ๋ยล้วนซื้อกลับไปจนหมดสิ้น แม้แต่สมบัติประจำร้านของผู้อื่นก็ไม่ละเว้น"

หมิงถานเองก็ไม่ลืมพูดหยอกล้ออย่างคล้อยตามกันว่า "แค่ร้านขายตำราในเมืองหลวงที่ใดกัน แม้กระทั่งหอเก็บตำราในวังหลวงก็ถูกรองผู้บัญชาการลู่ปล้นชิงไปหนึ่งเช่นกัน ตอนที่เข้าวังคราวก่อนฝ่าบาทยัง...ตรัสกับสามีข้าเช่นนี้ แค่นี้!"

นางวางเข็มลงแล้วกระแอมให้ลำคอโล่ง ก่อนจะเลียนแบบน้ำเสียงของฮ่องเต้เจิ้งคัง "ลู่ถึงผู้ที่ไม่เกรงอกเกรงใจกันเลยจริงๆ เราให้เขาไปเลือกหนังสือที่หอเก็บตำราได้ตามใจชอบ เขาก็ตรงไปเลือกจริงๆ เลือกเองไม่พอ ยังถามกับคนที่อีกว่าเล่มใดล้ำค่าหายากบ้าง!"

"มีเรื่องเช่นนี้จริงๆ หรือ"

"ยังจะหลอกได้หรือ"

"ไม่ไหวแล้ว ช่างน่าขันเหลือเกิน เหตุใดรองผู้บัญชาการลู่ถึงได้ตกลงเช่นนั้นหนอ!" ไปหมิ่นหมิ่นเอามือกุมท้องพร้อมกับหัวเราะรำไม่หยุด

หมิงถานเองก็เอามือปิดปาก หัวเราะไปพร้อมกับนาง

จริงๆ แล้วการเลียนแบบของนางก็มีได้เกินจริง เพียงแต่นางละ

ประโยคที่สำคัญที่สุดประโยคหนึ่งไป

ในยามนั้นพอส่องเต้เจิงคังกลัดกลุ้มจบ ก็ยังมองไปทางเจียงชวี่ด้วยความเคลือบแคลงใจแวบหนึ่ง 'เขาคงมิได้เรียนรู้มาจากเจ้ากระมัง'

ตอนนั้นนางได้ยืนอยู่อีกด้านหนึ่ง พลันกระดากอายขึ้นมาจนแทบอยากจะหาช่องมุดเข้าไปทันที

เดิมทีโจวจิ้งหว่านก็เป็นคนหน้าบางอยู่แล้ว ยามนี้ถูกทั้งสองพูดล้อเลียนจนพวงแก้มแดงก่ำ จึงเขินอายจนแทบอยากจะหาช่องมุดเข้าไปเช่นเดียวกัน

นางอับอายระคนโมโห แต่ไม่รู้ว่าคิดอันใดขึ้นมาได้ ทันใดนั้นนางก็เบี่ยงเบนหัวข้อสนทนาไปยังไป๋หมินหมิ่นด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาเนิบช้า "เจ้ายังมีเวลามาพูดล้อเลียนข้าอีกหรือ แม้แต่ผ้าเช็ดหน้าเจ้าก็ยังปักไม่สวย ต่อไปจะให้สองเฮาทรงมองเจ้าอย่างไร!"

"ข้ามิได้จะแต่งให้สองเฮาเสียหน่อย นอกจากนั้นสองเฮาก็ตรัสแล้วว่าทรงชอบที่ข้าสดใสรำเริง นี่ก็ดีมากแล้วมิใช่หรือ" ไป๋หมินหมิ่นพูดจาไม่อายปาก "อีกอย่างจางไหวอวี่มีค่าพอให้ข้าปักผ้าเช็ดหน้าให้เขาที่ใดกัน!"

โจวจิ้งหว่านคอยจับจ้องมองนางอยู่ตลอดเวลา เมื่อได้ยินดังนั้น ก็พลันหัวเราะพริต น้ำเสียงแปรเปลี่ยนเป็นเย้ายอกขึ้นมาทันใด "ดูสิใครกันเอาแต่บ่นกระปอดกระแปดว่าผิงกั๋วกงชื่อจื่อรูปโฉมผู้คุณชายรองสกุลซุมิได้ ไม่อยากจะแต่งให้ผิงกั๋วกงชื่อจื่อ? แม้แต่สองเฮาทรงชอบหรือไม่ชอบ จะปักผ้าเช็ดหน้าให้ผิงกั๋วกงชื่อจื่อหรือไม่ก็คิดไตร่ตรองเอาไว้หมดแล้ว หมายความว่าใครบางคนปากไม่ตรงกับใจจริงๆ!"

ไป๋หมินหมิ่นชะงักนิ่งไปชั่วอึดใจ ยามนี้เพิ่งจะรู้สึกตัวว่าตนเองถูกหลอกให้พูดเสียแล้ว

นางวางด้ายในมือลง เดินไปจิกจี้ลำคอเพรียวบางเนียนนุ่มของโจวจิ้งหวาน "ได้เลยโจวจิ้งหวาน นี่ขนาดยังไม่ออกเรือนนะ ไฉนถึงรู้จักหลอกล่อผู้อื่นแล้วเล่า ต้องเป็นลูกถึงผู้นั้นพาเจ้าเสียคนแน่ๆ!"

โจวจิ้งหวานบ้ำจี้ แต่นางรู้ว่าไปหมิ่นหมิ่นเองก็บ้ำจี้เช่นกัน จึงรีบยื่นมือออกไปโจมตีกลับ

หมิงถานมองพวกนางจิกจี้กันไปจิกจี้กันมาอยู่อีกด้านหนึ่งอย่างมีความสุข คอยพูดช่วยไปหมิ่นหมิ่นประโยคหนึ่ง แล้วก็เอ่ยคล้อยตามโจวจิ้งหวานประโยคหนึ่งเป็นระยะๆ คอยหาเรื่องมาพูดคุยหย่อยอย่างสนุกสนานรื่นเริง ไม่รู้ว่าทั้งสองคนรู้สึกตัวขึ้นมาได้อย่างไร จึงพลันพุ่งเป้ามาที่นางอย่างพร้อมเพรียงกันโดยมิทันได้ตั้งตัว ชุดเรื่อนำอับอายขายหน้า ที่นางเคยทำก่อนจะแต่งงานขึ้นมา ข้ายังร่วมมือกันจิกจี้หมิงถาน นางก่อกรรมขึ้นมาเอง จึงย่อมต้องถูกจิกจี้จนต้องเว้าวอนขอชีวิตไม่หยุดเสียง

หลังจากวันที่ลิบหัวผ่านพ้นไป ไม่นานก็หมดเดือนหนึ่ง

แม้ว่าเรื่องวุ่นวายในวังจะสงบลงแล้ว แต่การที่เทศกาลซั้งหยวนปี่นี้เกิดเรื่องโกลาหลในวังจนมีเหตุการณ์นองเลือด อย่างไรก็ตามก็มีโชนิมิตหมายที่ดีงามแต่อย่างใด

เพิ่งจะสิ้นเดือนหนึ่ง ไหรวงก็ถวายรายงานดราลักษณ์แก่ฮ่องเต้เจิ้งคังอย่างร้อนรน บอกว่าจากการสังเกตดูกลุ่มดาวในระยะนี้ พบว่ากลุ่มดาวทางใต้มีการเคลื่อนตัวอย่างผิดปกติอยู่บ่อยครั้ง อันดับแรกคือมีดาวหางพุ่งเข้าสู่กลุ่มดาวตงจิ้ง* ต่อมาก็มีดาวตกกรวยกับสายฝนร่วงพายุไปทางทิศใต้

* กลุ่มดาวตงจิ้ง หรือกลุ่มดาวบ่อน้ำ เป็นหนึ่งในสี่สิบแปดกลุ่มดาวนักขัตตแบบจีน เป็นกลุ่มดาวอันดับแรกในเจ็ดกลุ่มดาวของทิศใต้

โหรหลวงค้อมกายเอ่ยเตือนว่า "ฝ่าบาท ดาวฤกษ์สีลิบแปดกลุ่มดาว เป็นสัญลักษณ์แทนฮ่องเต้ ดาวบริวารเป็นสัญลักษณ์แทนปวงประชา ดาวบริวารร่วงหล่น เกรงว่าราษฎรจะสูญเสียที่อยู่อาศัยพะยะค่ะ"

ทางใต้...

ฮ่องเต้เฉิงคังขมวดคิ้วครุ่นคิด

ทว่าเขายังไม่ทันขบคิดจนได้คำตอบออกมา ทางอวี๋โจวก็ส่งข่าว รายงานว่าเมื่อเร็ว ๆ นี้ นักพรตอื่นชนได้ปรากฏตัวขึ้นในแถบตะวันตกของอวี๋โจว ยามสนทนาพากับผู้คน เขาได้เอ่ยพยากรณ์เอาไว้ว่า 'ราชา มังกรทะเลปรากฏกายสู่ได้หล้า แม่মনุชาหยกแต่เทพา จักนำพาให้ เกิดเหตุเภทภัย'

นักพรตอื่นชนผู้นี้ก็เหมือนกับปรมาจารย์อวินเหยียน ล้วนแต่เป็นผู้เก่งกาจมีความสามารถในสมัยฮ่องเต้เกาจง ฮ่องเต้เกาจงเคยยกย่องเขาว่า 'ปราดเปรื่องล้ำเลิศเหนือสามัญ พบเจอเหตุการณ์ใดก็สามารถทำนาย ล่วงรู้ได้'

เขาทัศนาวจวไปทั่วทุกแห่งหน เร้นกายจากโลกภายนอกมาหลายปี นับตั้งแต่ฮ่องเต้เกาจงสวรรคตไปก็ไม่เคยพยากรณ์อีกเลย บัดนี้เขาพยากรณ์เช่นนี้ ถึงแม้ฮ่องเต้เฉิงคังจะไม่นับถือผีสาขาทเวดดา แต่ก็ต้องให้ความสนใจบ้างเช่นกัน

ในคืนเดียวกันนั้น ฮ่องเต้เฉิงคังก็ได้เรียกตัวเจียงชวีเข้าวังอย่างเร่งด่วน

เจียงชวีกล่าวว่า "นักพรตอื่นชนหาใช่พวกคนชั่วช้าที่ทำนายดัมตุ่นหลอกลวงไปวัน ๆ ไม่ ในสมัยฮ่องเต้เกาจงเขาก็เคยทำนายเรื่องเขื่อนแม่น้ำหนู่เหอพังทลาย ภัยจากฝูงตั๊กแตนที่อำเภอฉงเซี่ยน รวมไปถึง

เรื่องที่ชนเผ่าป่าเถื่อนทางใต้เข้ารุกรานบุกด่าน"

ฮ่องเต้เจิ้งคังผงกศีรษะด้วยสีหน้าหนักใจ "ดังนั้นเราเลยเรียกตัวเจ้ามาอย่างไรเล่า"

เจียงชวี่เดินไปตรงหน้าโต๊ะทรงพระอักษร ยืนเคียงบ่ากับฮ่องเต้เจิ้งคัง เขายกพู่กันขึ้นมา เขียนเป็นตัวอักษรคำว่า 'หลัง' ซึ่งดูสลับซับซ้อนลงบนกระดานขอย่างไหลลื่น หลังจากนั้นทั้งสองก็นิ่งเงียบไป ไม่เอ่ยวาจาใดๆ ออกมาพักใหญ่

แม่มดบูชาหยกแต่เทพา นี่หมายถึงหลัง*

ก่อนหน้านี้ที่ฮ่องเต้เจิ้งคังได้ยินโหรหลวงพูดถึงทิศใต้ เขายังคิดว่า จะเกิดเรื่องอันใดขึ้นกับท่าเรือถ่งกั๋งที่กำลังอยู่ในช่วงเปิดท่าเรือหรือไม่ ทว่ายามนี้พอเอามาประกอบเข้ากับคำพยากรณ์ของนักพรตอื่นชวนแล้ว ถึงได้พบว่าสถานที่ที่จะเกิดเรื่องอาจจะเป็นหลังใจก็เป็นได้

"ราชามังกรทะเลปรากฏกายสู่ใต้หล้า เจ้าคิดว่าควรจะทำอะไร" ฮ่องเต้เจิ้งคังถามขึ้นอีกครั้ง

เจียงชวี่เอ่ยเสียงเยือกเย็น "ราชามังกรทะเลปรากฏกายสู่ใต้หล้า หากมิใช่หลังใจคิดก่อภพภู ใจรสถัดก่อความวุ่นวาย ก็อาจจะเป็นคลื่นยักษ์พะยะค่ะ"

ดูตามสถานการณ์ในตอนนี้นี้แล้ว นอกเสียจากว่าสกุลชู่จะคลุ้มคลั่ง เสียสติ รังเกียจว่าวันคืนสุขสบายเกินไป หาไม่แล้วพวกเขาคงจะไม่กระทำการบูมบ่ามแน่นนอน

ส่วนใจรสถัดก่อความวุ่นวายนั้น...ในสมัยฮ่องเต้เกาจงเคยมีเหตุการณ์เช่นนั้น แต่พอมาถึงสมัยฮ่องเต้พระองค์ก่อน ท่าเรือหลังใจ

* ตัวอักษรจีนดั้งเดิมของคำว่าหลัง คือ 屮 หมายถึงแม่มดใช้หยกบูชาเทพเจ้าให้จุติลงมาเกิด

ก็เริ่มเจริญรุ่งเรืองมั่งคั่งเป็นอย่างมากแล้ว การค้าทางทะเลก็ค่อยๆ มีท่าที่เติบโต โจรสลัดพบเห็นได้น้อยครั้งยิ่ง ถึงต่อให้มีก็ทำได้แค่ก่อความวุ่นวายเพียงสองสามครั้งแล้วก็ถูกปราบปรามจนราบคาบ ไม่สามารถก่อเรื่องอันตรายยิ่งใหญ่อันใดได้

ดังนั้นถ้าหากเป็นคลื่นยักษ์...

ฮ่องเต้เจิ้งคังนั่งเงยไปครู่หนึ่ง ทนไฉนนั้นก็เอ่ยขึ้นว่า "เรายอมให้สกุลซูก่อกบฏหรือโจรสลัดรุกรานยังจะดีเสียกว่า"

ภัยพิบัติจากคลื่นยักษ์ขยายยาวไกลถึงพันลี้โดยเฉพาะตามดินแดนสำคัญ อย่างหลังโจว ราชภูรอาจบาดเจ็บล้มตายนับล้านชีวิต ทั้งต้องเร่ร่อนไร้ที่อยู่อาศัย เมื่อเกิดเภทภัยขึ้นบ่อยครั้งก็จะต้องเกิดความโกลาหลวุ่นวายอย่างแน่นอน

"ตำแหน่งโชวคังว่าอย่างไรบ้างพะยะคะ" เจียงซีเอ่ยถาม

ฮ่องเต้เจิ้งคังนั่งเงยไปชั่วครู่แล้วถึงตอบว่า "เราได้ให้โหรหลวงไปที่ตำแหน่งโชวคัง และให้คนนำคำพยากรณ์ของนักพรตอินชวโนไปบอกแล้วเช่นกัน แต่ทางตำแหน่งโชวคังตอบมาแค่ว่า...เหลือไหลไร้สาระ"

หลังโจวไม่เคยเกิดคลื่นยักษ์มาก่อน ถ้าหากบอกว่าบัดนี้อาจจะเกิดคลื่นยักษ์ขึ้นที่หลังโจว ซู่ไทเฮาไม่มีทางเชื่ออย่างแน่นอน ถึงแม้จะมีคำพยากรณ์จากนักพรตอินชวโน แต่นางก็คงระแวงสงสัยว่าฮ่องเต้เจิ้งคังไปตามตัวคนผู้นี้ลงจากเขา เจตนาจะใช้คำพยากรณ์บีบให้นางยกท่าเรือหลังโจวให้

หากกล่าวโดยถอยไปอีกหนึ่งหมื่นก้าว ต่อให้ซู่ไทเฮาเชื่อ แต่นางคงจะไม่ทำอันใดอยู่ดี

ถ้าจะเกิดคลื่นยักษ์ขึ้น หลังโจวก็ต้องปิดท่าเรือ ด้วยปริมาณการ

นำเข้าและส่งออกสินค้าผ่านการค้าขายทางทะเลในหลังกวอดเวลานี้ หาก
ปิดท่าเรือหนึ่งวัน ความเสียหายย่อมมีอาจประเมินค่าได้ นอกจากนั้น
หากสั่งให้ราษฎรชาวหลังกวอพยพออกไปที่อื่น...หลังกวหาใช้สถานที่
เล็กๆ ไม่ ถ้าหากอพยพผู้คนทั้งเมืองไปอยู่ที่อื่น แล้วควรจะเริ่มอพยพ
จากตรงที่ใด อพยพไปอยู่ที่ใด แล้วสกุลซู่จะทำอย่างไร

ปัจจัยที่ต้องคำนึงถึงมีมากมายเกินไป การเปลี่ยนแปลงส่วนเล็กๆ
อาจจะกระทบต่อภาพรวมทั้งหมดได้ ชู่ไทเฮาถึงได้แต่เลือกที่จะไม่เชื่อ
และได้แต่ภาวนาขอพรให้มันเป็นเพียงอุบายหมายช่วงชิงหลังกวกลับคืน
ของฮ่องเต้เฉิงคังเท่านั้น

จริงๆ แล้วผลลัพธ์นี้พวกเขาก็พอจะคาดเดาได้ตั้งแต่แรก แต่ครั้น
เจียงชวี่ได้ฟัง ก็ยังอดนิ่งเงียบไปชั่วครู่ไม่ได้

ภัยพิบัติจากคลื่นยักษ์ไม่เหมือนกับภัยอื่นๆ ไม่ว่าจะป้องกันอย่างไร
ก็ไม่สามารถป้องกันได้ ต่อให้เชื่อนในหลังกวก่อสร้างได้อย่างแข็งแรง
ทนทานเพียงใดก็ใช้ได้แค่สกัดกั้นคลื่นทะเลหนุนสูงที่พบเจอได้ทั่วไป
เท่านั้น ทว่ายามคลื่นยักษ์โถมกระหน่ำเข้ามา ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนพังทลาย
ทั้งสิ้น นับแต่โบราณกาลมาล้วนไม่มีผู้ใดสามารถต้านทานได้

แผนการเฉพาะหน้าในเวลานี้ก็มีแต่อพยพราษฎรออกมาให้เร็วที่สุด
ถึงพอจะหลีกเลี่ยงการบาดเจ็บล้มตายอันยากจะคาดเดาได้

เพียงแต่เวลานี้หลังกวอยู่ในการควบคุมของสกุลซู่โดยสมบูรณ์
หากสกุลซู่ไม่ขยับ เรื่องนี้ก็ยากจะดำเนินการได้ ทว่าการปกครองดูแล
แผ่นดินแต่ไรมาไม่เคยใช้เรื่องง่ายอยู่แล้ว ต่อให้ยากเย็นแสนเข็ญเพียงใด
ผู้เป็นฮ่องเต้ก็ต้องบุกทะลวงฝ่าฟันไปเท่านั้น

ในการประชุมขุนนางวันถัดมา โหรหลวงเอ่ยถึงเรื่องดาราลักษณ์อีกครั้งภายใต้การเห็นชอบของฮ่องเต๋เจิ้งคัง อัครเสนาบดีฝ่ายซ้ายเองก็ได้รับอนุญาตจากฮ่องเต๋เจิ้งคังให้บอกเล่าคำพยากรณ์ของนักพรตอื่นชวนให้แกขุนนางในราชสำนักคนอื่นๆ ฟังเช่นกัน

"คำพยากรณ์ของอินชวณหมายถึงหลังใจโดยตรง ราชามังกรทะเลปรากฏกายสู่ใต้หล้า มีโอกาสมากว่าจะเกิดคลื่นยักษ์ขึ้น กอบรกับดาราลักษณ์แล้ว กระหม่อมคิดว่าควรจะทำเรือหลังใจทันที เตรียมพร้อมเรื่องการอพยพของราษฎร ยามที่คลื่นยักษ์บุกโถมกระหน่ำกะทันหันผู้คนจะได้ไม่บาดเจ็บล้มตายซากศพเกลื่อนกลาดพะย่ะค่ะ"

มีขุนนางซึ่งอยู่ฝั่งสกุลซูก้าวออกมาโต้แย้งกลับไปว่า "นักพรตพูดจาสร้างความตื่นตระหนก จะเชื่อถือทั้งหมดได้อย่างไร หากปิดท่าเรือหลังใจก็ไม่ต่างอันใดกับตัดหนทางทำการค้าทางทะเลของแคว้นต่ำเสียนของพวกเรา ทำไม่ได้เด็ดขาดพะย่ะค่ะ!"

"อินชวณในนักพรตธรรมดาทั่วไปที่ใดกัน ได้ทำหาลูกกำลังบอกว่าฮ่องเต๋เกาจงทรงไม่รู้จักรักดูคนอย่างนั้นหรือ" อัครเสนาบดีฝ่ายซ้ายเค้นถามขณะที่ทั้งสองกำลังจะโต้เถียงกันขึ้นมา ก็มีอีกหนึ่งคนก้าวออกมาเอ่ยรายงานว่ "แน่นอนว่าอาจารย์อินชวณเป็นผู้ประเสริฐล้ำเลิศเหนือปฤตชน แต่คำพยากรณ์นี้อาจจะมีได้หมายถึงหลังใจก็เป็นได้ ชื่อของเมืองติดชายทะเลทางใต้ที่มีคำว่า 'หลัง' มีด้วยกันทั้งหมดแปดแห่งที่ผ่านๆ มาหลังใจก็ไม่เคยเกิดคลื่นยักษ์ กลับเป็นอำเภอลังอยู่ในหูลังใจที่เคยเกิดคลื่นยักษ์มาก่อน

นอกจากนั้น 'ราชามังกรปรากฏกายสู่ใต้หล้า' จะทำนายถึงคลื่นยักษ์จริงหรือไม่ก็ยังไม่อาจรู้ได้ กระหม่อมคิดว่าเรื่องนี้ยังต้องค่อยๆ ปรึกษา

หารื้อกันไปอย่างไรเสียท่าเรือหลังใจก็มีความสำคัญมากยิ่ง ถ้าปิดท่าเรือ
อพยพราษฎรโดยพลการ หากไม่มีอันใดเกิดขึ้น ราษฎรชาวหลังใจ
คงจะพากันโกรธแค้นไปทั่วทุกแห่งหนแน่นอนพะยะค่ะ"

"วาจานี้มีเหตุผล"

"ได้เท่าเชี่ยงกล่าวได้ถูกต้องที่สุด"

ฝั่งสกุลชูพากันขานรับคล้อยตาม

"ถูกต้องที่สุดอันใดกัน คลื่นยักษ์ยังจะรอให้ได้ทำทุกท่านค่อยๆ
ปรึกษาหารือกันอย่างนั้นหรือ" ทันใดนั้นเจียงชวี่ก็ส่งเสียงเอ่ยขึ้น

ยามปกติเขาจะไม่เข้าประชุมขุนนาง แต่เพื่อเรื่องคำพยากรณ์แล้ว
วันนี้เขากลับมายืนอยู่ในท้องพระโรงอย่างไม่ค่อยจะได้พบเห็นบ่อยนัก

สาเหตุมิใช่เพราะอื่นใด ตั้งเปย์อ่องเป็นเทพแห่งการเข่นฆ่าสังหาร
ที่ทุกคนทั่วทั้งราชสำนักต่ำเลี่ยนหวาดหวั่นกลัวเกรง ยามมีเรื่องสำคัญ
ใหญ่โต บรรดาขุนนางทั้งหลายได้เถียงทะเลาะเบาะแว้งกัน หากไม่มี
คนคอยพูดห้าม ย่อมไม่รู้ว่าเมื่อใดจะได้ข้อสรุป ด้วยเหตุนี้เมื่อคืน
ฮ่องเต๋เจิงคังจึงได้กำชับสั่งเขาเป็นพิเศษว่าวันนี้จะต้องเข้าร่วมการ
ประชุมช่วงเช้า

แล้วก็เป็นอย่างที่คาดคิดไว้ ครั้นวาจานี้ของเจียงชวี่ไหลออกไป
เนื่องด้วยประหวั่นพรั่นพรึงในความน่าเกรงขามของตั้งเปย์อ่อง จึงไม่มี
ผู้ใดกล้าเอ่ยตอบโต้ไปพักใหญ่

"ขุนนางเข้าร่วมราชสำนัก นักรบสังหารอริราชศัตรู ต่างก็เป็นการ
ทำเพื่อราษฎรทั้งสิ้น บัดนี้ราษฎรอาจมีภัยแผ้วพาน ควรจะรีบป้องกัน
ให้ทันท่วงทีโดยไม่ต้องสนว่าจะสูญเสียสิ่งใดบ้าง ในเมื่อฝ่าบาทมี
พระประสงค์เช่นนี้ ต่อให้คำพยากรณ์นี้เป็นเรื่องลวง หลังพระองค์ล่องพ้น

ร้อยปี* ไปแล้วราชอาลักษณ์จารึกประวัติศาสตร์ ฝ่าบาทก็ต้องเป็นผู้แบกรับความผิดนี้อยู่ดี ต่อให้ฝ่าบาทถูกบันทึกในหน้าประวัติศาสตร์ว่าหลงเชื่อมงายในวาทะเหลวไหลของนักพรต อพยพราชฎารหนีหมดทั้งเมืองแล้วมันเกี่ยวอันใดกับได้ทำทุกท่านด้วย"

ฮ่องเต้เฉิงคัง "..."

วางใจเถิด หากมีวันนั้นจริงๆ ราชอาลักษณ์ไม่มีทางปล่อยให้ตั้งเปย์ฮ่องเต้กระย้านกระยอให้อพยพราชฎารอย่างเจ้าหลูดรอดไปแน่นอน

เจียงซีก็วาดตามองไปเบื้องล่างอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง "ในทางตรงกันข้าม วันนี้ทุกท่านทั้งหลายขัดขวางการปิดท่าเรืออพยพราชฎารในวันข้างหน้าหากคลื่นยักษ์มาเยือนจริงๆ ศพกองเป็นภูเขาเลากา พวกท่านคงจะปฏิเสธแล้วบอกว่านี่เป็นภัยพิบัติจากสวรรค์ เป็นเพราะฮ่องเต้ไม่ประพฤติตนตามทำนองคลองธรรม ไร้เมตตาธรรมเกียจคร้าน การงาน บีบให้ฝ่าบาทมีรับสั่งลงโทษพระองค์เอง แบกรับความรับผิดชอบนี้ด้วยพระองค์เอง?"

ด้านล่างเจียบสนิทไร้สรรพเสียง

ถูกต้อง ทางฝั่งสกุลชู่คิดเช่นนั้นจริงๆ

นับแต่โบราณกาลมาหากดินฟ้าวิปริตแปรปรวน นั่นล้วนเป็นเพราะผู้ปกครองแผ่นดินบกพร่องคุณธรรม ไม่เหมาะสมคู่ควรกับตำแหน่ง ถ้าหากคลื่นยักษ์ที่หลังใจไม่สามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ เช่นนั้นขอแค่ไหมกระพือไฟเข้าไปอีกสักเล็กน้อย ความโกรธแค้นขุ่นเคืองของราชฎารก็จะพุ่งไปที่ผู้ปกครองของแคว้นอย่างฮ่องเต้เฉิงคัง พระองค์จำใจต้องแบกรับความผิดนี้ไป สกุลชู่ที่กุมอำนาจในหลังใจก็จะสามารถสลับ

* ในภาษาจีน คำว่า 'ตาย' ถือเป็นคำไม่เป็นมงคล จึงประมาณอายุขัยของคนไว้ที่หนึ่งร้อยปี คำว่า 'ร้อยปี' จึงมีนัยว่าชั่วชีวิต และใช้สำนวน 'หลังล่วงพันร้อยปี' แทนความหมายว่าตาย

หลุดพ้นได้อย่างหมดจด

ส่วนสกุลชูกับชูไทเฮานั้นคิดการณ์ล้ำลึกกว่านี้

ถ้าหากหลังใจเกิดคลื่นยักษ์ขึ้นจริงๆ ถึงแม้จะเป็นวิกฤตสำหรับพวกเขา แต่ก็ถือเป็นโอกาสพลิกสถานการณ์ด้วยเช่นกัน ฮ่องเต๋ไม่เหมาะสมคู่ควรกับตำแหน่ง ก่อให้เกิดเภทภัยอันตราย ก็จะสามารถเปลี่ยนตัวฮ่องเต๋ที่เพียบพร้อมทั้งคุณธรรมจริยธรรมมาแทนที่ได้โดยปริยาย

นี่ก็เป็นสิ่งที่เมื่อคืนเจียงชวี่กับฮ่องเต๋เจิ้งคังพิจารณาไตร่ตรองมาแล้ว ถ้าหากสูญเสียหลังใจไป สกุลชูก็จะไร้หลักที่พึ่ง แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่หวาดกลัวสิ่งใด เป็นไปได้ยิ่งที่สกุลชูจะสู้หลังชนฝาให้ตายกันไปข้าง

ยามนี้เขาหาได้กลัวสกุลชูสู้หลังชนฝาไม่ แต่ถ้าหากมาถึงขั้นนี้จริงๆ ความโกรธแค้นของราษฎรผู้ขึ้นทุกหย่อมหญ้า ราษฎรลำบากยากเข็ญ ผลักความผิดมาให้ฮ่องเต๋ ฮ่องเต๋เจิ้งคังเองก็หนีความผิดไม่พ้นเช่นกัน

ดังนั้นเจียงชวี่ถึงได้ยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดในราชสำนัก บัดนี้ฮ่องเต๋มีพระประสงค์จะช่วยเหลือราษฎร แต่เหล่าขุนนางกลับไม่อนุญาติ ในสภาพการณ์เช่นนี้ทั้งหลายยินดีจะแบกรับชื่อเสียงหมิ่นฉ้อชั่วลูกชั่วหลาน และการประณามหยามเหยียดจากผู้คนทั่วทุกสารทิศในบันทึกประวัติศาสตร์หรือไม่

ห้องพระโรงเงียบสงัด ไม่มีผู้ใดส่งเสียงขานตอบ

เนิ่นนานผ่านไป ฮ่องเต๋เจิ้งคังก็เปล่งวาจาด้วยสຸ້มเสียงต่ำลึกลง "ถ่ายทอดคำสั่งออกไป หลังใจจะปิดท่าเรือนับตั้งแต่บัดนี้ ราษฎรในสิบสามเมืองติดชายฝั่งทะเลให้อพยพไปทางตะวันตกของหลังใจทั้งหมด อวิโจว กานโจวจะไม่ปิดประตูเมืองเป็นเวลาสิบวันเพื่อรองรับราษฎรชาวหลังใจหลบหนีภัยพิบัติ อย่าชักช้ารั้งรอเด็ดขาด!"

จริงอยู่ที่พระราชโองการของฮ่องเต้เจิ้งคังมีประกาศลงไปแล้ว แต่ว่าในพื้นที่หลังใจจะดำเนินการหรือไม่ ดำเนินการเช่นไร ทั้งหมดล้วนขึ้นอยู่กับสกุลชู่ทั้งสิ้น หากพวกเขาไม่อยากปิดท่าเรืออพยพผู้คนก็สามารถหาเหตุผลข้ออ้างต่างๆ มาถ่วงเวลาไว้ได้ ดังนั้นขณะที่ในราชสำนักกำลังถกเถียงหาหรือกันอยู่ในวันนี้ เมื่อคืนกองทัพตั้งเปย์อ่องก็ได้ส่งจดหมายเร็วเร่งด่วนสั่งให้นักเลาเรื่องเล่าเรื่องใหม่กระพือถึงพลังอิทธิพลของอาจารย์อินชวน อีกทั้งเปรยถึงคำพยากรณ์ 'ราชามังกรทะเลปรากฏกายสู่ใต้หล้า' อีกด้วย

ในขณะที่สกุลชู่พยายามยับยั้งไม่ให้นักเลาเรื่องเล่านี้เล่าเรื่องที่สร้างความตื่นตระหนกหวาดกลัวนั้น ก็มีเพลงกล่อมเด็กที่พูดถึงคำทำนายเรื่องคลื่นยักษ์หลายบทเพลงเริ่มแพร่หลายไปทั่วทุกหนแห่ง กอปรกับหลายที่ในหลังใจเกิดปรากฏการณ์ผิดปกติขึ้นบ่อยครั้ง บนท้องนภา มีฝูงนกบินแตกตื่น ในป่าไพรสัตว์ป่าหนีกระเจิดกระเจิง เกิดสถานการณ์ไม่สงบขึ้นมากมายหลายครั้ง ทันใดนั้นเรื่องเล่าลือเกี่ยวกับคลื่นยักษ์ก็แพร่กระจายไปทั่วทุกซอกตรอกในอาณาบริเวณของหลังใจ ทำให้ผู้คนหวาดผวาสะพรั่งกล้วกันไปทั่ว

หลังใจมั่งคั่งสุขสงบ ย่อมมีคนไม่เชื่อข่าวลือยังคงใช้ชีวิตดึกเดิม ไม่แปรเปลี่ยน คนที่ซี้ซลาดหวาดกลัวก็มีมาก โดยเฉพาะคนที่มิได้มีทรัพย์สินสมบัติมากมายอันใด การหนีไปหลบภัยก็เท่ากับเปลี่ยนที่พำนักเท่านั้น ความเสียหายมีไม่มาก ดังนั้นถึงแม้สกุลชู่จะพยายามปราบปรามอย่างสุดกำลัง แต่ก็ด้านทานความคิดอยากจะหนีออกจากเมืองที่กำลังเริ่มก่อตัวขึ้นมิได้

สองวันให้หลัง ในช่วงต้นยามเย็น จู่ๆ เมืองเฉียนเฉิงของหลังใจก็

เกิดแผ่นดินสะเทือนภูเขาสั่นไหว! พื้นดินเกิดรอยแยกแนวขวางเป็นร่องลึก จากนั้นก็ตามมาด้วยเสียงดังสนั่นหวั่นไหวราวกับอสุนีบาต บ้านเรือนมากมายนับไม่ถ้วนทรุดถล่มพังทลาย

"มังกรดินพลิกตัวแล้ว! มังกรดินพลิกตัวแล้ว!"

"รีบหนีเร็วเข้า!"

"อย่าไปหลบข้างล่าง รีบหนีออกจากเมือง!"

ทั้งหมดใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งเค่อ เมืองเฉวียนเฉิงที่เคยเจริญรุ่งเรือง ในวันวานก็กลับพังราบเป็นหน้ากลอง เสียงร่ำไห้โหยหวนดังขึ้นไม่ขาดหู

ทว่านี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของฝันร้ายเท่านั้น ในคืนนั้นท่าเรือหลังโจว เกิดคลื่นยักษ์ธาโถมเข้าใส่ สายลมคลื่นพัดถล่มก่อตัวขึ้น พายุโหมกระหน่ำ ฝนฟ้าคะนอง คลื่นในทะเลม้วนตัวขึ้นสูงถึงสองจั้ง ระลอกคลื่นรุนแรง โถมเข้าใส่เชือกกันน้ำอันแข็งแรงทนทานของท่าเรือหลังโจวจนพังทลายลง ในช่วงพริบตาเดียว เขากลื่นกินทุกสิ่งทุกอย่างด้วยแรงโถมทะลักอย่างที่มีอาจสกัดต้านทานได้

สิบสามเมืองริมชายฝั่งทะเลของหลังโจวถูกทำลายจนสิ้นราพนาสูร เพียงชั่วข้ามคืน ราษฎรบาดเจ็บล้มตายมากมายสุดคณานับ

นี่ถือว่ามิใช่ผลลัพธ์ที่เลวร้ายที่สุด ก่อนจะเกิดคลื่นยักษ์ได้มีราษฎร หลายนแสนคนอพยพไปยังแถบตะวันตกของหลังโจว หรือไม่ก็หนีไปไกล ถึงอวีโจว ทำให้รอดพ้นภัยพิบัติในครั้งนี้ไปได้

"เกิดคลื่นยักษ์ที่หลังโจว?"

ครั้นหมิงถานได้ยินข่าวคราวนี้นางก็ตกใจจึงกันไปหมด ระยะนี้นาง มัวแต่ทุ่มเตจิดใจอยู่กับเรื่องการแต่งงานของโจวจิ้งหว่าน พอเห็นว่าสามี

ของตนออกไปข้างนอกแต่เช้ากว่าจะกลับมาก็ตึกตื่นทุกวัน ก็คิดแค่ว่า เขาจะกำลังตั้งอกตั้งใจวางแผนการศึกษาที่ทรงโจว แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะ เกิดคลื่นยักษ์ขึ้นที่หลังโจว!

หลังโจวแห่งนี้เป็นดินแดนสำคัญซึ่งมีความเจริญรุ่งเรืองมั่งคั่ง หลายร้อยปีที่ผ่านมามีความสุขสงบไร้เภทภัย บัดนี้กลับกลายเป็นเพียง ซากปรักหักพังเพราะแผ่นดินไหวและคลื่นยักษ์ นางไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ

อย่าว่าแต่นางที่ไม่อยากจะเชื่อเลย ผู้คนในเมืองหลวงพากันวิพากษ์วิจารณ์กันแข็งแะ แต่ละครคนต่างก็รู้สึกไม่อยากจะเชื่อเช่นกัน คลื่นยักษ์นี้ เดิมทีก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้น้อยครั้งยิ่งอยู่แล้ว ในบันทึกประวัติศาสตร์ ก็เกิดตามสถานที่เล็กๆ ห่างไกลความเจริญเสียเป็นส่วนมาก หากเป็น เมื่อก่อนคงไม่กล้าแม้แต่จะคิดว่าท่าเรือหลังโจวจะเกิดคลื่นยักษ์ขึ้น ด้วยซ้ำไป

ภัยพิบัติอันสาหัสรุนแรงเช่นนี้ ถึงก่อนจะเกิดภัยร้ายขึ้นได้มีการ ออกคำสั่งปิดท่าเรืออพยพราษฎรแล้ว แต่ความเสียหายที่เกิดขึ้นก็ยังมีอาจประเมินได้อยู่ดี ภัยที่จะตามมาในภายหลังก็มีมากมายไร้ที่สิ้นสุด เช่นกัน

หลังโจวปิดท่าเรือ การค้าทางทะเลหยุดชะงักชั่วคราว ราษฎร ชาวหลังโจวระหกระเหินไร้ที่อยู่อาศัย ผู้คนร่อนเร่พเนจรไปทั่วทุกแห่งหน มีเหตุการณ์ความไม่สงบเกิดขึ้นเป็นครั้งคราว เกิดความวุ่นวายโกลาหล ขึ้นไม่น้อย

เนื่องจากในอาณาเขตของหลังโจวมีผู้คนบาดเจ็บล้มตายนามาย จนนับไม่ถ้วน ทั้งยังยากที่จะจัดการซากศพได้ทันทั่วทั้งที่ พอเริ่มเข้า

วสันตฤดูอากาศกลับมาอบอุ่น หลังใจที่เพิ่งจะถูกภัยธรรมชาติรุกราน ก็เกิดโรคระบาดแพร่กระจายขึ้นมาอีก โรคระบาดคราวนี้ลุกลามไปพร้อมๆ กับราษฎรที่เร่ร่อนนอนแรมไปตามที่ต่างๆ ยิ่งไปกว่านั้นยังแพร่กระจายมาถึงที่เมืองหลวงอีกด้วย

เมื่อเกิดความวุ่นวายขึ้นอย่างไม่หยุดหย่อน แม้แต่เรื่องการบุกยึดคืน หรงโจวเจียงชวีก็จำต้องหยุดพักเอาไว้ก่อนชั่วคราว เขายังจนทำให้ไม่แตะพื้นตลอดทั้งวัน นางพบเห็นเงาร่างของเขาได้น้อยครั้งติดต่อกันมาหลายเดือนแล้ว

หมิงถานเองก็มึนล้าสร้างปัญหาให้เขาเพิ่มในเวลาเช่นนี้ นางทำได้เพียงดูแลจัดการจวนตั้งเปย์อ่องให้รัดกุมไร้ช่องโหว่ราวกับถึงเหล็ก ไม่ปล่อยให้จวนตั้งเปย์อ่องมีโอกาสติดเชื้อโรคระบาดได้เป็นอันขาด

นอกจากไม่กล้าสร้างปัญหาแล้ว นางยังคิดแต่อยากจะทำมั่วเทียวแรง อันน้อยนิดเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น โรคระบาดแพร่ลามมาถึงเมืองหลวง นางจึงพลิกเปิดบัญชีจวนอ่องอ่านอย่างละเอียดถี่ถ้วน ปรึกษาหารือกับลุงผู้ว่าจะบริจาคเงินทองก้อนใหญ่พร้อมกับไปหมิ่นหมิ่นและโจวจิ้งหว่าน โดยที่ไม่ประสงค์ออกนาม จากนั้นตั้งเฟิงโอสถหลายแห่งขึ้นที่นอกเมือง เชิญท่านหมอมาตรวจวินิจฉัยโรค ช่วยจัดหาสมุนไพรจำนวนมาก เพื่อให้การช่วยเหลือแก่ผู้ติดโรคในเมืองหลวง

ถ้าหากให้บอกว่าคลื่นยักษ์คราวนี้มีข้อดีน้อยนิดอันใดบ้าง นั่นก็คงจะเป็นการที่ฮองเต้เจิงคังสามารถยึดหลังใจคืนกลับมาจากสกุลซู่ได้โดยไม่ต้องสิ้นเปลืองกำลังทหาร

เพียงแต่บัดนี้หลังใจเสียหายยับเยิน เสื่อมโทรมอย่างมีจากกลับมา เจริญรุ่งเรืองได้อีกในร้อยปี ในเมื่อเคยเกิดคลื่นยักษ์แล้ว สถานที่แห่งนี้

ก็ไม่สามารถเปิดการค้าทางทะเลได้อีก ทำได้แค่เพียงค่อยๆ เคลื่อนย้ายท่าเรือหลังใจแต่เดิมไปยังท่าเรือถังกังในเจียนโจวที่บัดนี้กำลังทำการก่อสร้างอยู่ การที่ตอนแรกตัดสินใจเลือกท่าเรือถังกังเพื่อเปิดท่าเรืออีกแห่งนับว่าเป็นความโชคดียิ่งอย่างเหลือแสน มิฉะนั้นก็ไม่ว่าว่าการค้าทางทะเลของแคว้นต้าเสียนจะสามารถฟื้นฟูกลับคืนมาได้เมื่อใด

ภัยร้ายไล่หลังที่เกิดจากคลื่นยักษ์ซึ่งอยู่ห่างไกลออกไปนับพันลี้ในคราวนี้ กินเวลาตั้งแต่วัฒนยุคเจิ้งคังปีที่เจ็ดเดือนหนึ่งยาวไปจนถึงปลายสารทฤดูของรัชสมัยเจิ้งคังปีที่เจ็ด

โรคระบาดหมดสิ้นลง หลังใจก่อสร้างบ้านเรือนขึ้นใหม่ที่สะดวกกว่าราชสำนักทุ่มเทกำลังไปที่การก่อสร้างท่าเรือถังกัง มุ่งมั่นที่จะสร้างที่นั่นให้กลายเป็นท่าเรือแห่งที่สองแทนที่หลังใจภายในเวลาที่สั้นที่สุด

หมู่บ้านเล็กๆ ซึ่งในวันวานซุกซ่อนอยู่ในสถานที่อันทุรกันดารห่างไกลความเจริญค่อยๆ เผยโฉมหน้าใหม่ที่กำลังเติบโตรุ่งเรืองออกมาให้เห็น

ในช่วงระยะเวลาเกินครึ่งปีนี้ ฮ่องเต้เจิ้งคังยุ่งอยู่กับเรื่องของหลังใจ จนแทบจะไม่มีเวลาได้พักหายใจหายคอ ในระหว่างนั้นก็ยังคงการดิ้นรนเอาตัวรอดเหือกสุดท้ายของสกุลซู่อย่างแยบยลภายใต้การวางแผนของเจียงชวีไปได้อีกด้วย

สกุลซู่เองก็สิ้นไร้ไม้ตอกแล้วเช่นกัน สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่าอยู่ดีไม่ว่าดีเหตุใดถึงเกิดคลื่นยักษ์อันโหดร้ายขึ้นมาได้! หลังใจที่พวกตนยึดครองมาหลายรุ่นหลายสมัยกลับพังราบเป็นหน้ากลองในช่วงข้ามคืน ทั้งยังมีได้พังทลายด้วยเงื้อมมือของฮ่องเต้เจิ้งคังอีกด้วย คิดแล้วก็คับแค้นใจ

ยิ่งนัก

พอไม่มีหลังใจ ไม่มีการค้าทางทะเล สกุลซุกก็เป็นเพียงทรายร่วนๆ กระบะหนึ่งที่ไม่มีความพอให้หวาดเกรง ไม่ว่าฮ่องเต้เจิ้งคังคิดจะเล่นงานอย่างไรก็แทบจะง่ายดายราวกับพลิกฝ่ามือ

สกุลซุกสำเหนียกตนเองดียิ่ง รู้ดีว่าตนเองเดินมาถึงทางตัน เมื่อฮ่องเต้เจิ้งคังจัดการปัญหาจากคลื่นยักษ์เสร็จสิ้นแล้วก็จะจับพวกเขา มาทรมานทรมานทรมานของราชกรณหลวงหลังใจ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่รอให้ดาบมาพาดลำคอ คิดจะชิงลงมือเล่นงานก่อน ขนบจูโจมทั้งนอกใน ก่อการกบฏอย่างไม่ให้ฮ่องเต้เจิ้งคังได้ทันตั้งตัว

เพื่อการนี้แล้วพวกเขายังลอบติดต่อกับพวกผิงอ่องที่ถูกฮ่องเต้เจิ้งคัง ขับไล่กลับเมืองอวินเจิงแล้วลอบบรรดาศักดิ์เป็นผิงจวินอ่อง หลังจากก่อกบฏสังหารฮ่องเต้แล้วก็วางแผนจะผลักดันองค์ชายรองผู้ซึ่งยังเยาว์วัย มารดาผู้ให้กำเนิดเป็นใครไม่ปรากฏขึ้นครองบัลลังก์แทน

พอถึงตอนนั้นก็ตั้งชูไทเฮาเป็นไทฮองไทเฮา* แล้วอ้างเหตุผลว่า องค์ชายรองยังเยาว์วัยนัก โปรดให้ไทฮองไทเฮาว่าราชการหลังม่าน ต่อมาก็แต่งตั้งคังชินอ่องซึ่งเกิดจากชูไทเฮาเป็นผู้สำเร็จราชการแทน เท่านั้นก็สามารถกุมอำนาจฮ่องเต้ไว้ในกำมือได้อย่างมั่นคงแล้ว

พวกเขากลัวคิดมากเกินไป วางแผนการก่อกบฏได้อย่างละเอียดรัดกุมยิ่ง เมื่อคิดไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วนแล้วก็มีใจว่าจะไม่มีโอกาสสำเร็จไปเสียทีเดียว เพราะอย่างไรก็ตามนี้ราชสำนักก็ยังสับสนอลหม่าน ในมือฮ่องเต้เจิ้งคังมีราชกิจมากมายสะสางไม่หมดไม่สิ้น ทั้งการป้องกันระวังในวังหลวงบกพร่องหย่อนยาน

* ไทฮองไทเฮา (ไทหวงไทเฮา) คือคำเรียกผู้มั่งคั่งเป็นพระอัยยิกาของฮ่องเต้ปัจจุบัน

แต่จะแพ้ก็แพ้ที่คู่ต่อสู้ที่พวกเขาประมือด้วยคือตึงเป๊าะอ่อง เทพแห่งสงครามของแคว้นต้าเสียน

เมื่อตึงเป๊าะอ่องนั่งบัญชาการที่เมืองหลวง ทำให้สุดท้ายแล้วแผนการตึงเครียดของการต่อสู้หลังชนฝาของพวกเขากลายเป็นเพียงเรื่องตลกขบขันที่จบสิ้นลงตั้งแต่ยังมีทันได้เริ่มต้นด้วยซ้ำ

มิใช่เพราะสาเหตุอื่นใด เจียงชวีเฝ้าระวังป้องกันพวกเขาตั้งแต่ก่อนจะเกิดเรื่องขึ้นกับหลังใจแล้ว นอกจากนั้นที่นี้ก็มีไซหลังใจที่พวกเขาสามารถทำตามใจอยากได้อย่างอิสระเสรี ทุกการเคลื่อนไหวล้วนอยู่ภายใต้เปลือกตาของหน่วยของครักษะจินอวินทั้งสิ้น เจียงชวีไหนเลยจะปล่อยให้พวกเขากระทำการกำเริบเลิบบานเช่นนี้ในเมืองหลวงได้

กลับกลายเป็นพวกเขาที่ให้โอกาสคู่ต่อสู้ได้สร้างคุณงามความชอบใหญ่หลวงจากการปกป้องคุ้มกันฮ้องเต้เจิ้งคัง ลู่ถึงเองก็ไม่เกรงอกเกรงใจหลังจากเรื่องราวทุกอย่างสิ้นสุดลงก็ใช้คุณูปการในครั้งนี้ทูลขอบรรดาศักดิ์นายหญิงตราตั้งให้แก่ฮูหยินที่เพิ่งจะแต่งเข้าจวนมาได้ไม่นานของเขา

ในช่วงเวลาหลายเดือนนี้ผู้คนในราชสำนักล้วนยุ่งสาละวนกับการตามล้างตามเช็ดความวุ่นวายในเมืองหลังใจ ฮ้องเต้เจิ้งคังจึงมิได้จัดงานรื่นเริงใดๆ ทั้งสิ้น คิมหันต์ฤดูอากาศร้อนจัดก็ทนร้อนอยู่ในวังหลวงมิได้ย้ายไปพำนักหลบร้อนที่อุทยานหย่งซุนเหมือนแต่ก่อน

เมื่อถึงช่วงปลายสารทฤดู ในที่สุดก็ค่อยๆ ได้พักหายใจหายคอบ้าง ฮ้องเต้เจิ้งคังนึกคร้ามครัมใจขึ้นมา ต้องการจะจัดงานล่าสัตว์ช่วงฤดูใบไม้ร่วงที่ป่าอุทยานหลวงในแถบชานเมือง

งานล่าสัตว์ช่วงฤดูใบไม้ร่วงล้วนจัดขึ้นเป็นประจำทุกปี แต่ว่า

ก่อนจะออกเรือนหมิงถานมิได้เป็นสตรีในราชวงศ์อีกทั้งมิได้มีบรรดาศักดิ์
นายหญิงตราตั้ง จึงไม่สามารถร่วมงานได้ ปีที่แล้วนางเดินทางลงใต้กับ
เจียงชวี ช่วงที่เดินทางกลับเมืองหลวงก็พลาดงานรื่นเริงครั้งนี้ไปเสียแล้ว
ดังนั้นงานล่าสัตว์ช่วงฤดูใบไม้ร่วงในคราวนี้ หมิงถานจึงอยากจะไปร่วมชม
ความสนุกสนานครั้นเคร่งเป็นอย่างไร

"ก็ดี ระยะนี้เจ้าอยู่แต่ในจวน ควรจะออกไปสูดอากาศข้างนอก
บ้าง เมื่อก่อนเจ้าเคยตัดชุดขี่ม้ายิงธนูเอาไว้มิใช่หรือ เอามาใส่ได้พอดี"
ภายในห้องหนังสือ เจียงชวีอ่านข่าวกรองที่ส่งกลับมาจากทางดินแดน
ตะวันตกเฉียงเหนือไปพลางเอ่ยพูดกับหมิงถานเรื่อยเปื่อยไปพลาง

หมิงถานกลอกตาใส่เขาในใจ วางแท่งหมึกลง เอ่ยเน้นย้ำว่า "ชุดขี่ม้า
ยิงธนูตัดขึ้นตั้งแต่ฤดูร้อนปีที่แล้วแล้วนะเจ้าคะ!"

"ถ้าอย่างนั้นก็ตัดใหม่สิ"

"ใช้ผ้าแพรหิมะที่หมดความนิยมไปดีกว่าที่สามีมอบให้นั่นนะหรือ"
เจียงชวีอับจนถ้อยคำ ครุ่นใหญ่ผ่านไปเขาก็เอ่ยขึ้นอย่างนิ่งๆ ว่า
"พระชายาอยากจะประหยัสมัธยัสถ์มิใช่หรือ"

"ครั้งนี้ไม่เหมือนกันเจ้าคะ!"

"ไม่เหมือนกันอย่างไร" เจียงชวีปิดผนึกข่าวกรองให้เรียบร้อยอีกครั้ง
จากนั้นเงยหน้าขึ้นมองนาง ท่าทางดูเหมือนกำลังเงี่ยหูรอฟังอยู่

หมิงถานขยับฝีเท้าน้อยๆ เขยิบเข้ามานั่งลงในอ้อมกอดของเขา
ต่อมาก็โอบลำคอของเขาเอาไว้ มองตาเขาพลางเอ่ยว่า "ครั้งหนึ่งคหบดีชายห้า
กับองค์หญิงหกแห่งหนานลวี่จะมาด้วยมิใช่หรือ"

"มาก็มาสิ เกียวอันใดกับเจ้าด้วย" เจียงชวีไม่หลบเลี่ยงสายตา

หมิงถานสบตากับเขาอยู่ครู่หนึ่ง ครั้นเห็นว่าเขาไม่มีท่าทีร้อนตัว

สายตาของนางก๊วนเวียนอ้อยอิ่งจากบนลงล่าง แล้วหยุดลงที่แผ่นอกของเขา ยืนนิ่งช้อนออกไปจิ้มแผ่นอกของเขาเล็กน้อย เอื่อยอย่างเนิบช้า พร้อมแผ่ด้วยน้ำเสียงข่มขู่ "ท่านว่าเกี่ยวกับข้าอย่างไรเล่า"

พักใหญ่ๆ ผ่านไป ในที่สุดเขาก็ก้อยๆ เข้าใจอันใดบางอย่างขึ้นมา จากคำว่า 'องค์หญิงหกแห่งหนานลวี่' ที่หมิงถานเอาแต่พูดถึงทุกครั้ง ที่เอื่อยปาก...

"เหลวไหลไร้สาระ"

"ในเมื่อมีข่าวลือเช่นนี้ได้ ก็คงไม่ใช่ไม่มีมูลไปเสียทีเดียว" หมิงถานโอบรัดคอเขาแน่นขึ้นเล็กน้อย ไล่จี้อย่างไม่ยอมเลิกกรา

เจียงชวี่เสียบนึ่งไป ไม่รู้จะโต้ตอบอย่างไรไปชั่วขณะ

ข่าวลือนี้เดิมทีแพร่ลือจากปากพ่อค้าทางเหนือและใต้มาจนถึงเมืองหลวง เล่าลือกันว่าหลังจากองค์หญิงหย่งเล่อไจ้เนี่ยนฉือผู้นั้นเดินทางไปแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีที่แคว้นหนานลวี่ หนานลวี่ให้เกียรติต้อนรับ จึงปฏิบัติต่อนางด้วยความเคารพยกย่องเป็นอย่างสูง ต่อมาไม่รู้เกิดอันใดขึ้น นางถึงได้มีเรื่องขัดแย้งกับองค์หญิงหกซึ่งถือกำเนิดจากมเหสีแห่งแคว้นหนานลวี่และผูกขาดความรักใคร่เอ็นดูไว้แต่เพียงผู้เดียวในงานเลี้ยงครั้งหนึ่ง

และเรื่องขัดแย้งในครั้งนี้นักลับเป็นเพราะตั้งเปย์อ่องแห่งแคว้นต้าเสียน...

เล่าลือกันว่าตั้งเปย์อ่องในวัยเริ่มโบกสะบัดอาวุธ* เคยติดตามคณะทูตออกเดินทางไปยังแคว้นหนานลวี่ ในตอนนั้นองค์หญิงหกแห่งแคว้นหนานลวี่เพิ่งจะมีอายุได้สิบกว่าปี บิดาของนางยังมิได้ขึ้นครอง

* วัยเริ่มโบกสะบัดอาวุธ หมายถึงชายในช่วงอายุ 15-20 ปี

บัลลังก์ นางได้บังเกิดรักแรกพบต่อตั้งเปย์อ่องในงานเลี้ยงต้อนรับ

กระทั้งกษัตริย์องค์ใหม่ของหนานลวี่ขึ้นครองราชย์ เขาปรารถนาจะแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับแคว้นต้าเสียนเพื่อสร้างความแน่นแฟ้นระหว่างทั้งสองแคว้น องค์หญิงหงกจึงไปออกอันนอชาะเสด็จพ่อของนางอยากให้เสด็จพ่อช่วยเจรจาขอการแต่งงานครั้งนี้ เพียงแต่นางหาวิธีไม่ว่าตั้งเปย์อ่องที่นางเฝ้าคิดคะเนนั้นหาได้แต่งพระชายาแล้ว

เมื่อรู้เรื่องนี้เข้า องค์หญิงหงกก็อาละวาดโวยวายยกใหญ่ ทำตัวพาลพาโลเอาแต่ใจขอให้เสด็จพ่อของนางส่งพระราชสาส์นไปให้ฮ่องเต้แห่งแคว้นต้าเสียน บอกให้เขามีพระราชโองการให้ตั้งเปย์อ่องหย่าพระชายากษัตริย์หนานลวี่ถูกนางทำให้เดือดดาลจนแทบจะเป็นลมหมดสติ

ยิ่งไปกว่านั้น ยังไม่ต้องพูดถึงว่าฮ่องเต้แห่งแคว้นต้าเสียนสามารถสั่งตั้งเปย์อ่องได้หรือไม่ พระชายาของผู้เฒ่าชาติตระกูลยิ่งใหญเกรียงไกรบิดาของนางกุมกำลังทหารของแคว้นต้าเสียนเอาไว้มากมาย ฮ่องเต้แห่งแคว้นต้าเสียนจะละอะเลือนจนทำเรื่องโง่เขลาพรรค์นี้ได้อย่างไร ให้เขียนพระราชสาส์นเช่นนี้ส่งไปเพราะเบื่อหน่ายว่าแคว้นหนานลวี่ใช้ชีวิตสุขสงบร่มเย็นเกินไปอย่างนั้นหรือ

ไม่ง่ายเลยกว่าจะปรามเรื่องนี้เอาไว้ได้ หลงอยู่อย่างสงบได้สองสามวัน องค์หญิงหงกลับพูดขึ้นมาอีกว่าขอแค่ได้แต่งให้ตั้งเปย์อ่องต่อให้เป็นชายารองก็ไม่ใช่ไร

สำหรับนางอาจจะไม่เป็นไร แต่ว่ากษัตริย์หนานลวี่นั้นยังต้องมีศักดิ์ศรี!

นางถือกำเนิดจากมเหสี เป็นถึงองค์หญิงหงผู้สูงศักดิ์แห่งแคว้นหนานลวี่ แต่วิ่งไปเป็นอนุให้ท่านอ่องของแคว้นต้าเสียนนี่มันถือเป็นเรื่อง

บ่าบออันใดกัน เพื่อป้องกันมิให้ธิดาสุดที่รักเกิดความคิดแผลงๆ พิลึกพิลันอันใดขึ้นมาอีก กษัตริย์หนานลวี่จึงส่งราชทูตไปสุขอของค์หญิงจากแคว้นต้าเสียนอย่างเร่งด่วนรวดเร็ว สุดท้ายก็ตัดความคิดนี้ของนางทิ้งไปได้ในที่สุด

เพียงแต่ของค์หญิงหูกผู้นี้มีความโกรธแค้นอยู่ในใจ จึงโทษว่าเรื่องนี้เป็นความผิดของของค์หญิงหย่งเล่อที่เดินทางมาแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ คิดว่าหากมิใช่เพราะของค์หญิงหย่งเล่อชิงออกเรือนมายังแคว้นหนานลวี่ก่อน นางก็จะได้เป็นชายารองของตั้งเปย์อ่องอย่างสมปรารถนา ด้วยเหตุนี้ยามอยู่ในวังหนานลวี่ นางจึงมักจะหาเรื่องของค์หญิงหย่งเล่ออยู่เป็นประจำ

แต่ว่าของค์หญิงหย่งเล่อก็มีได้นิสัยดีอันใดเช่นกัน หลังจากออกนอกถิ่นอยู่หลายครั้ง ในงานเลี้ยงครั้งหนึ่งของค์หญิงหย่งเล่อได้ดื่มสุราเข้าไป จึงมีเรื่องโต้เถียงกับนางต่อหน้าธารกำนัล ซ้ำยังบอกให้นางรู้จักสำเหนียกตนเองเสียบ้าง เลิกเอาแต่ฝันกลางวันได้แล้ว!

อันที่จริงข่าวลือนี้มีมาตั้งแต่เมื่อปีก่อนแล้ว ที่มาที่ไปรายละเอียดในเหตุการณ์ล้วนเล่าลือกันไปอย่างเป็นเรื่องเป็นราว หมิงถานจึงรู้สึกว่ามีที่น่าเชื่อถืออยู่หลายส่วน

ทว่าหนานลวี่อยู่ห่างไกลจากเมืองหลวงเป็นพันเป็นหมื่นลี้ หมิงถานเองก็ไม่อาจจะไปควบคุมผู้คนได้ไกลเพียงนั้น อีกทั้งการที่สามีเป็นที่นิยมชมชอบ นางเองก็พลอยมีหน้ามีตาไปด้วยเช่นกัน ก็แค่ความภาคภูมิใจเพียงเปลือกนอกเล็กๆ น้อยๆ ของหญิงสาวเท่านั้นเอง เพียงแต่หากอยู่ห่างไกลถึงหนานลวี่ก็เป็นเรื่องหนึ่ง ทว่าบัดนี้ของค์หญิงหูกติดตามคณะราชทูตเดินทางเข้าถวายบรรณาการที่เมืองหลวง ซ้ำยังจะร่วมงานล่าสัตว์ฤดูใบไม้ร่วงอีกด้วย...นั่นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ครั้นเจียงชวีเห็นว่าชายาตัวน้อยของตนเองตั้งท่าชัดเจนว่าจะไม่ยอมปล่อยเขาไป เขาก็นิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง สุดท้ายก็เอ่ยถามว่า "แล้วเจ้าจะทำอย่างไร"

สิ่งที่หมิงถานกำลังรอคอยอยู่ก็คือวาจาประโยคนี้ของเขา

"เช่นนั้นคนเขาก็อยากตัดชุดชี่ม้ายิงธนูแบบเดียวกับสามี่ ชุดชี่ม้ายิงธนูแบบที่เห็นแวบแรกก็รู้เลยว่าข้าเป็นชายาของสามี่"

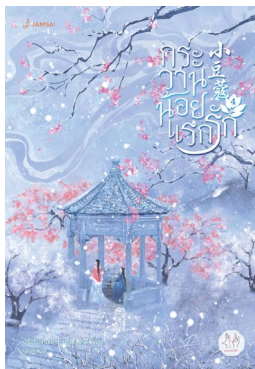
"เจ้าไปพร้อมกับข้าตั้งเปย์อ่อง ใครจะไม่รู้บ้างว่าเจ้าเป็นชายาของข้า"

"ข้าไม่สน ข้าจะตัดเสียอย่าง ถ้าสามี่ไม่ตัดชุดเช่นนั้นก็เท่ากับไม่รักข้า" หมิงถานรบเร้าเขา ออดอ้อนจนเลาะเสียงเบา

เจียงชวี "..."

หากสวมใส่ชุดชี่ม้ายิงธนูแบบเดียวกันต่อหน้าผู้คนเยอะแยะมากมาย นอกจากนั้นด้วยสายตาในการตัดเย็บชุดของนางแล้ว จะต้องตัดชุดหรูหราอย่างถึงที่สุดมากเป็นแน่ เขาคิดว่าไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้นจริงๆ

ทว่ายามแสงราตรีมืดหม่น ชายาตัวน้อยก็ใช้ร่างกายเข้าหลอกล่อหมากตानीตั้งเปย์อ่องก็ยังคงพ่ายแพ้อย่างราบคาบ

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3IGJf0Q>